

Benifaiófestes2008

Edita:

Ajuntament de Benifaió

Coordinació, disseny i maquetació:

Gabinet de Comunicació (Pablo Fernández)

Autor portada Llibre de Festes 2008:

Francisco Javier Martínez Llopis

Col.laboradors:

Isabel Moreno Garcés

Luis Santonja

Nani R.H.

Remigio Esteve

Vicent Tomás i Manent

Paco Fort Sebastià (Bibliotecari Municipal)

Héctor Alepuz Requena

Mª Dolores Gómez Machi

José García Perpiñá

Alfredo Mompó Pérez

Josep Mari García

Mª Carmen Sanchis Maiques

Maribel Marqués

Virginia Martínez

Sara Ribes

Mayte Rosa

Clavaris Divina Aurora 1983

Clavaris Divina Aurora 2008

Entitats i Associacions de Benifaió

Fotos:

March

Maiques

Arxiu Municipal

Impressió:

Textosimaiges

Dipòsit legal:

V-3282-2008

El Gabinet de Comunicació de l'Ajuntament de Benifaió no es fa responsable de les opinions expressades als articles publicats. Destacar que s'ha respectat la llengua en la qual han sigut enviats els documents tant per col.laboradors com per entitats i associacions.

ajuntament de benifaió

regidoria *de festes*
ajuntament de benifaió

La recaptació econòmica de la venda del llibre de festes 2008
va destinada íntegrament per a les associacions locals:

SOM I ESTEM

(Discapacitats físics i psíquics de Benifaió) i

AFABE

(Associació de familiars d'Alzheimer
i altres demències de Benifaió)

b
e
n
i
f
a
i
ó

e
n

f
e
s
t
e
s

sumari

saludes oficials 6

13

reina i dames

19

clavaris

divina aurora

26

actes festius

41

col.laboracions

60

Benifaió
en el record

102

esportistes d'elit

104

entitats i associacions

saludes
oficiais

Molt Honorable President de la Generalitat Valenciana

Els dies centrals d'agost marquen el moment més esperat de l'any per als veïns d'esta estimada localitat de la Ribera Alta. Arriben les festes patronals en honor a Santa Bàrbara i amb elles, els nombrosos costums i tradicions que els unixen a tots en un mateix sentiment festiu.

De nou els carrers i places de la població s'ompliran d'eixe ambient d'alegria i germanadat que la festa crea al seu voltant i tots units, grans i xicotets, reviuran en el temps unes celebracions que han heretat dels seus majors i son motiu d'orgull per a tots.

Aprofite les pàgines del Programa Oficial per a enviar a tota la població de Benifaïó una salutació molt cordial i el desig d'unes bones festes.

D. Francesc Camps Ortiz

D. Alfonso Rus Terol

Excel·lentíssim President de la Diputació de València

Hem sabut mantindre el llegat que ens han deixat els nostres avantpassats i tenim l'obligació de conservar-lo per a les generacions venidores, este és un dels objectius del consistori que presidisc i per això és un motiu de satisfacció que ajuntaments com el de Benifaió s'esforcen a preservar la riquesa de les nostres festes religioses.

Benifaió es disposa a celebrar estes jornades tan esperades, ja està tot preparat perquè els seus carrers i les seues places s'inunden de l'alegria festiva i la devoció per Santa Bàrbara, patrona del municipi, que junt amb els actes religiosos en honor de Sant Gaetà, Sant Isidre, Sant Roc, la Mare de Déu d'Agost i la Divina Aurora fan de tots els estius una cita obligatòria per a tots els veïns d'este municipi de la Ribera Alta.

Sou un exemple a seguir, no sols per com manteniu les tradicions de la nostra terra, també per l'esperit solidari que teniu i que queda reflectit en el sopar benèfic contra el càncer que, en la seua tercera edició, s'ha consolidat com un dels actes més importants de les Festes Patronals.

Com a president de la Diputació de València, voldria felicitar la reina de les festes del 2008 i les seues dames, els veïns, i fer-ho extensiu a tots aquells que s'acosten a Benifaió per a gaudir de les festes i impregnar-se de l'alegria que durant estos dies inunda els vostres carrers. No voldria deixar d'aprofitar estes línies per a felicitar la vostra alcaldessa, Amparo Arcís, per l'excel·lent treball al capdavant de l'Ajuntament.

Alcaldesa de Benifaió

Estimats veïns i veïnes, amics que ens visiteu estos dies, Benifaió ja és festa plena.

De nou agost arriba al nostre calendari i amb ell els dies per fer festa i ser fidels un any més amb la nostra tradició i celebrar la programació en honor a la nostra patrona Santa Bàrbara.

Tots junts, clavaris de la divina Aurora, clavariesses de la mare de Déu d'Agost, Sant Roc i Sant Gaietà, ultimem ja els seus projectes per oferir festa al nostre poble. Des d'ací enhorabona pel treball fet durant tot un any.

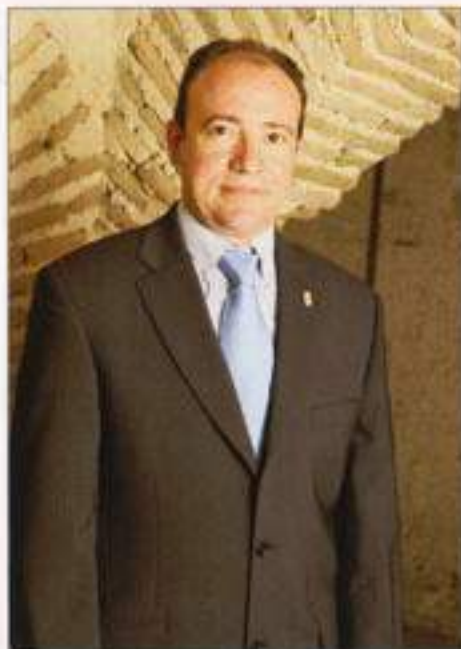
Felicitar a la reina de les festes i a les seues dames com a protagonistes i màximes representants de les nostres festes. Gràcies per l'interés demostrat des del primer moment.

Voldria com alcaldessa que tots, els nostres majors, gent de mitjana edat, jovens i menuts, disfruteu plenament d'una programació que des de la regidoria de festes s'ha treballat intensament

Que disfrutem tots d'una forma sana i sense incidents de les nostres festes grans.

Amparo Arcís Martínez

David Villanueva Alemany

Regidor de festes

Els nostres carrers mostren ja una imatge diferent, Benifaïó es prepara per celebrar de nou les festes patronals i és per això pel que des de la regidoria de festes hem treballat amb il·lusió, responsabilitat política i un gran interès per que tots disfruteu plenament d'una programació festiva de qualitat.

La continuïtat dels actes tradicionals com ara el ball de gala, l'homenatge als nostres majors, els concerts per a joves, el dia dels més menuts o la música més clàssica es combinen amb actes que estan agarrant força com el sopar solidari o l'encesa oficial de llums, símptoma de que Benifaïó respecta els seus arrels al mateix temps que s'involucra en nous projectes.

Des de la regidoria de festes oferim una programació variada, completa i interessant que de nou destacara per l'alta participació.

Que passeu tots, veïns i visitants unes Bones Festes Patronals.

Rector Pàrroc D. Fèlix Duart Boluda

Benvolguts amics:

Ens disposem un any més, tots els fills i veïns de Benifaïó, a celebrar les nostres festes Patronals. Estes festes estan plenes d'actes culturals, socials, artístics, esportius, i també religiosos. este llibre de festes que tenim a la nostra disposició, ens proporciona la programació de tos els actes que amb tanta il·lusió s'han preparat.

Tres classes d'actes religiosos celebrem a les nostres Festes Patronals. Els Clavaris de la Divina Aurora realitzen una ofrena de Flors a la Verge Maria la vespra de la seua festa. Esta ofrena floral deu significar el regal que els Clavaris, que porten el seu nom, dediquen a la Divina Aurora, ja que les flors simbolitzen la bellesa, la joventut, el perfum, l'alegria, la festa... I açò és el que ells li ofereixen a la Verge.

Tots els dies de festa tenim la processó amb la imatge del sant corresponent. La processó significa la vida, la peregrinació, anar d'un lloc a altre. Per que Jesús, que és "el camí, la veritat i la vida" (Juan 14,6), ens convida a caminar amb Ell, a recórrer la mateixa vida que ell. Açò és el que en definitiva feren la Verge Maria i els sants. Nosaltres al participar de la processó, acompanyant com a poble unit a un sant, volem manifestar el nostre desig d'imitar en la nostra vida a eixe sant que va imitar exemplarment a Jesucrist.

També tots els dies de festa celebrem l'Eucaristia, que es l'acte religiós més important de tots. Com ens ha recordat el Papa Benet XVI "el Sacrament de la caritat, la Santíssima Eucaristia és el don que Jesucrist fa de si mateix, revelant-nos l'amor infinit de Deu per a cada home" (Sacramentum Caritatis, 1). Al participar en l'Eucaristia, nosaltres ens unim a Jesús i entre nosaltres mateixos i així podem

beneficiar-nos d'este gran don.

Per això l'Eucaristia és un Misteri que s'ha de creure per la fe. L'Eucaristia, que ens proporciona la presència de Jesucrist, que per amor s'ofereix al Pare, mitjançant l'acció de l'Esperit Sant, és la font i la cima de la vida cristiana.

La Eucaristia és un Misteri que s'ha de celebrar. Per això, seguint la tradició dels nostres avantpassats, cada dia de festa celebrem l'Eucaristia en honor a la verge o els sants. D'esta forma, mitjançant la participació conscient, activa i piadosa de l'eucaristia, santifiquem plenament cada jornada de festa.

I l'Eucaristia és un Misteri que s'ha de viure. En l'Eucaristia ens alimentem de la Paraula i del Cos de Crist, per a poder viure cristianament. La vida dels cristians te que ser eucarística. I deguem oferir este Misteri al mon sencer, per que tots puguem obtenir els seus abundants fruits.

Benvolguts amics, al recordar el significat dels distints actes religiosos de les nostres Festes Patronals, desitge que els visquem intensament, per al nostre propi be i el be de tots nosaltres germans.

Amb estos sentiments, vos desitge unes
Bones Festes Patronals 2008

Santa Bárbara
Patrona de Benifaïó

Antonio José Luzón Fernández

Inspector-Cap Policia Local

Ens trobem en dies especialment significatius, on els veïns de Benifaió celebrem les tradicionals festes patronals en honor a Santa Bàrbara.

L'agenda d'actes festius, està repleta d'activitats que inviten a la participació de tots els veïns i visitants que cada any s'incrementen la seua assistència, contribuint a engrandir les nostres festes.

Benifaió, és ja un poble conegut per l'harmonia regnant entre la celebració festiva i convivència veïnal, i això és possible gràcies a la col·laboració de tots els veïns i participants de les celebracions, perquè la seguretat i el manteniment de l'orde és cosa de tots.

Des de la Policia Local, treballem intensament perquè les festes patronals de Benifaió, siguen conegudes pel seu agradable ambient, qualitat de celebració i gran acolliment participatiu, per la qual cosa desitgem que es sumen tots els veïns als actes festius.

A tot el poble de Benifaió, Bones Festes Patronals.

reina i dames

**reina
de les
festes
2008**

En despit a tots valors,
potia de Bendaó
i dir que era vulgar i viciat,
per a convèncer-vos a participar
en tots els actes de les nostres
festes patronals.

Et adjecte manera, les meues dames i jo,
volem continuar a mantenir vives
les nostres tradicions i a més a destruir
de les festes en la vostra companyia.

Esperem que ho passeu d'allò més bo
i que destruteu al màxim de tot
el que a l'horitzó.
En nom de les meues dames i
el meu propi vos desitgem unes
bones festes 2008.

Leticia
Aparicio
Campos

dames

Zaida
Aparicio Campos

Soraya
Terres Soler

2008

Joanna
Terres Soler

Sandra
García Doctor

reina i dames 2008

clavaris divina aurora
2008

santi casas francisco

andrés mari vicente

josé beltrán rovira

alejandro martinez tejado

omar pelechano vidal

arcadio grau durá

sergio morillo rueda

iván piles pellicer

guillermo ibañez lerma

carlos durán martínez

ángel rovíra ramo

enrique perpiñá satorres

álvaro gonzález soldado

javier beltrán ciscar

toni ausina martínez

enrique ferrando escribà

israel francés borras

alejandro mari bernat

jorge clàrques blaszc

josé fuster ribes

gerardo mari sánchez

joseph pedrón monago

josé clérigues machí

c
l
a
v
a
r
i
s
08

sergio gatulo magraner

josé ramón sánchez garcía

josep marco celdrán

alejandro gómez vendrell

carlos casanoves navarrete

carlos lópez ausina

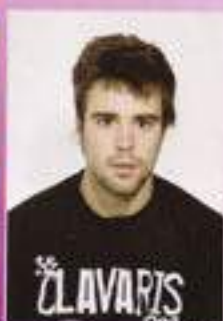
pablo eugena vicente

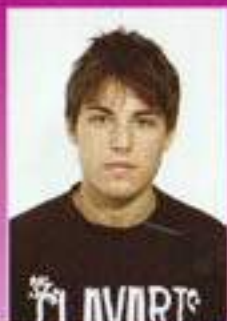
juan miguel ramón roig

juan vicente illopis carrasco

nestor inglada soler

ximo peris delicado

samuel santaefemia garcia

carles girona garcia

josé montagut duart

dani garcia rueda

adrián garcia segura

alonso muelas terol

javier soriano beltran

jaime huerta marti

edu regal solà

actes festius

del 6 al 8 d'agost

CONCURS DE TRUC PER PARELLES per a tot el poble al Bar de CÒHOCA
(Inscripcions al Bar CÒHOCA fins el 5 d'agost a les 16:00 h)
Organitza: CÒHOCA, Consell Agrari Municipal i Ajuntament de Benifaló

divendres 8 d'agost

23 edició VOLTA A PEU: eixida i meta Polidesportiu Municipal
18:00 h: categories prebenjamí fins cadets
19:30 h: categoria adults

Organitza regidoria d'esports, col·labora Club Triesport La Ribera

22:00 h

ENCESA OFICIAL Llums de festes 2008
a la Plaça Major
i després ball i música amb el "Dup Dorla"

00:00 h

DISCOMÒBIL al col·legi Trullas
a càrrec dels clavaris de la divina Aurora

dissabte 9 d'agost

23:30 h

PRESENTACIÓ Reina de les
Festes i dames d'honor
a la Plaça Major
En acabar actuació del
Musical Grease Tour

diumenge 10 d'agost

23:00 h

CONCERT DE FESTES

A càrrec de la Societat Artística Musical de Benifaia a la Plaça Major

23:00 h

CORDA INFANTIL a les eres del Trullàs

normes corda pàg. 32

coordina Pinya el Coet

dilluns 11 d'agost

12:00 h

EUCANYES a la Plaça Major

a càrrec dels clavaris de la divina Aurora

13:00 h

PATO a la Font de la Carroasca

a càrrec dels clavaris de la divina Aurora

de 18:00 h a 21:00 h

fins el 14 d'agost

SETMANA ESPORTIVA D'INTERCLUBS

al Poliesportiu Municipal

(cada club local donarà a conèixer

les seues activitats, objectius i finalitats oferint

als assistents la possibilitat de practicar lliurement

les activitats esportives)

23:00 h

ESPECTACLE DE BALLS DE SALÓ a la Plaça Major

a càrrec dels ballarins de l'Acadèmia Moviments Sway

00:00 h

DISCOMOBIL al col·legi Trullàs

a càrrec de les clavariesses de Crist Rei

dimarts 12 d'agost

www.festesbenifaio.com

CONCURS DE MANEIG DE TRACTOR
(Informació al tauler d'anuncis de COMCA)

12:00 h

CUCANYES a la Plaça Major
a càrrec dels clavants de la divina Aurora

13:00 h

PATO a la Font de la Carrasca
a càrrec dels clavants de la divina Aurora

18:00 h

ENTRÀ DE LA MURTA
pels carrers de Benifaïó
a càrrec dels clavants
de la divina Aurora

00:00 h

CONCERT DE SORAYA "O.T."
al col·legi Trullàs

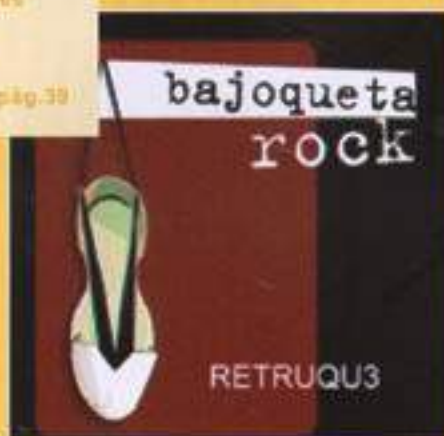
En acabar el concert
DISCOMÒBIL

preu de les entrades:
anticipada: 7 euros
en taquilla: 8 euros
informació venda pàg.29

preu de les entrades
anticipada: 4 euros
en taquilla: 6 euros
informació vende pàg.39

dimecres 13 d'agost

12:00 h

CUCANYES a la Plaça Major
a càrrec dels clavaris de la divina Aurora

13:00 h

PATO a la Font de la Carrasca
a càrrec dels clavaris de la divina Aurora

18:00 h

CONCURS DE POLS a la Plaça del Progrés
a càrrec dels clavaris de la divina Aurora

22:30 h

CONCERT MUSICA EN VALENCIA
En primer lloc actuació del grup local
ASSEKES
i seguidament el grup **BAJOQUETAROCK**
el col·legi Trullàs

En acabar el concert
DISCOMOBIL

dijous 14 d'agost

CONCURS DE LLAURAR AMB CAVALLERIA
(Informació al tauler d'anuncis de COHOCA)

12:00 h

CUCANYES a la Plaça Major
a càrrec dels clavaris de la divina Aurora

13:00 h

PATO a la Font de la Carrasca
a càrrec dels clavaris de la divina Aurora

18:00 h

CONCURS D'HABILITATS a la Plaça del Progrés
a càrrec dels clavaris de la divina Aurora

20:30 h

HOMENATGE ALS NOSTRES MAJORS
al col·legi Santa Bàrbara
amb l'espectacle "SUSPIROS DE ESPANA"

El ticket per al sopar de l'Homenatge als
Nostres Majors s'inscriu al Centre
Cultural del 4 a l'11 d'agost
de vesprada (de 19:50 h a 21:00 h)
(excepte cap de setmana)

00:00 h

DISCOMOBIL al col·legi Trullàs
a càrrec dels clavaris de la divina Aurora

divendres 15 d'agost

Mare de Déu d'agost

09:30 h

TROFEU D'ESCACS INDIVIDUAL al Centre Cultural Enric Valor
Organitza Club d'Escacs Benifaio

10:00 h

CAMPIONAT DE PETANCA FESTES 2008 al Parc de Valmontone
Organitza Club Club Petanca Benifaio
(inscripcions i hora oberta)

20:00 h

MISSA cantada en honor
a la Mare de Déu d'Agost a l'església Parroquial.
A continuació Processó i en acabar Castell de focs

23:00 h

Actuació de la **BENIFAJAZZ BIG BAND**
al col·legi Santa Bàrbara

23:00 h

CORDA INFANTIL a les eres del Trullàs
normes corda pag. 48

00:00 h

DISCOMÒBIL al col·legi Trullàs

Sant Roc **dissabte 16 d'agost**

09:30 h

TROFEU D'ESCACS PER EQUIPS al Centre Cultural Enric Valor
Organitza Club d'Escacs Benifaïó

10:00 h

TIR DE GUATLA al Camp de Tir d'Alginet
Organitza Club Caçadors Benifaïó

18:00 h

PARTIT DE GALOTXA a la Canxa de Pilota de Benifaïó
Organitza Club de Pilota Valenciana Benifaïó

20:00 h

MISSA cantada en honor
a Sant Roc a l'església Parroquial.
A continuació Processó
(les clarianesses de Sant Roc
obsequiaran a tots els participants amb
canyes, pa, aigua i "caramels")
i en acabar **Castell de focs**

23:30 h

BALL DE GALA al col·legi Santa Bàrbara
amb l'actuació de l'orquestra "LA MILLA VERDE"
Després DISCOMOBIL

preu típic
per al ball de gala:

2 euros

informació venda pàg. 29

diumenge 17 d'agost

Sant Gaietà

20:00 h

MISSA cantada en honor
a Sant Gaietà a l'església Parroquial.
A continuació Processó i en acabar Castell de Focs

21:30 h

SOPAR DE FESTES SOLIDARI
al col·legi Santa Bàrbara
Amb l'actuació del Duo Doria

Patrociniat
per:

Preu típic sopar: 2 euros

Recaptació solidària destinada per a
l'Associació de la Llúbia contra el càncer
informació venda pàg. 29

L'Ajuntament invitarà les taules al pati
del col·legi perquè els veïns portin
el sopar de "hoquette".

durant la venda de líquids, en acabar l'altre
dia dins del col·legi la vespera de taules con-
tinuarà fora del centre escolar.

L'Ajuntament licita la "picavets" i la beguda

Sant Isidre

dilluns 18 d'agost

A partir de les 10:30 h

REPARTIMENT DE 6.000 QUILOS DE MELONS D'ALGER
a la Plaça del Progrés i fins esgotar existències (obsequi Ajuntament Benifaia)

D'11:00 h a 13:00 h de 17:00 h a 20:00 h

FESTIVAL INFANTIL al col·legi Santa Bàrbara
amb castells i jocs per als més menuts

12:30 h

ENTREGA DE PREMIS dels concursos
organitzats per COHOCA

20:00 h

MISSA cantada en honor a Sant Isidre a l'església Parroquial.
A continuació Processó i en acabar Castell de focs
Organitza: COHOCA, Consell Agrari Municipal i Ajuntament de Benifaia

23:00 h

NIT DE FOLKLORE INTERNACIONAL
al col·legi Santa Bàrbara a càrrec d'un grup de ball d'Indonèsia

23:30 h

1ª NIT DE MACRODISCOMOBIL al col·legi Trullàs
Amb importants dj's de la Comunitat Valenciana en un
espectacle de música considerat el més gran d'Europa

Informació venda tiquets
macrodiscomobils
pàg. 39

dimarts 19 d'agost

18:00 h

REPLEGA dels Clavaris de la divina Aurora 2008

21:00 h

OFRENA DE FLORS a la divina Aurora
a l'església Parroquial a càrrec dels clavaris 2008

21:30 h

SOPAR GALA DE L'ESPORT
al col·legi Santa Bàrbara (en acabar entrega de premis)

23:30 h

2ª NIT DE MACRODISCOMÒBIL al col·legi Trullàs
Amb importants dj's de la Comunitat Valenciana en un
espectacle de música considerat el més gran d'Europa

preu tiquet
sopar gala de l'esport
15 euros
informació venda pàg. 38

informació venda tiquets
macrodiscomòbils
pàg. 39

dimecres 20 d'agost Divina Aurora

10:00 h

REPLEGA dels Clavaris de la divina Aurora 2008

12:00 h

MISSA cantada en honor a la divina Aurora a l'església
parroquial a càrrec dels clavaris 2008. En acabar
Mascletà (Pirotecnia Europla)

21:00 h

PROCESSÓ DEL FOC a càrrec dels clavaris de la divina Aurora 2008.
En acabar Castell de focs (Pirotecnia Europla)

00:00 h

GRAN FESTIVAL DE SAMBA I BATUKA BRASILENA
a la Plaça Major i carrer Santa Bàrbara

01:00 h

CORDA a les ares del Trullàs. Coordina Penya el Coet
normes corda pàg. 40

dijous 21 d'agost

19:00 h

PRESENTACIÓ DEL C.D. BENIFAIÓ al camp de futbol.
A continuació partit amistós entre el C.D. Benifaio i el Almussafes C.F.

00:00 h

FESTA DE DISFRESSES AMB DISCOMÒBIL al col·legi Trullàs.
Organitza Pub Quimera

Santa Bàrbara divendres 22 d'agost

07:30 h

DESPERTA pels carrers del poble. Coordina Penya el Coet

10:00 h

REPLEGA de la Reina de les Festes i dames d'honor

12:00 h

MISSA cantada en honor a Santa Bàrbara a l'església
parroquial. En acabar **Mascleia**

21:00 h

PROCESSÓ en honor a Santa Bàrbara. En acabar **Castell de Focs**

01:00 h

CORDÀ a les ares del Trullàs. Coordina Penya el Coet

clavariesses mare de déu d'agost

Juani Bastidas
Nati Campas
Mª Carmen Ferris
Mª Vicenta Marco
Rosa Mª Plies

Enriqueta Beltrán
Angarín Ferris
Rosafina Iboc
Oti Fíles
Conchín Rovira
Tere Sastre

clavariesses sant roc

Ana Albaixech
Carolina Clérigues
Verónica Duart
Noella Navarro
Mariel Rosa

Noella Cárceles
Lidia Cortes
Sala Molina
Mónica Pons

clavariesses sant gaietà

Ana Hellín
Fina Duart
Mª Pilar Chovi
Encarnita Hernández
Fina Rovira
Conchín Galdón

Amparo López
Rosa Mª Vicende
Pilar Garcés
Susi Calatayud
Conchín Selles
Mª Pilar Andrés

venda d'entrades

Centre Cultural Enric Valor

CAM Servientrada

Taquilla

SORAYA "O.T."

del 4 a l'11 d'agost
de 19:00 h a 21:00 h
(excepte dissabtes i festius)

Als caixers SERVICAM
Per Internet:
www.cam.es

El dia del concert
a partir de les 21:00 h

Bajoqueta Rock

del 4 a l'11 d'agost
de 19:00 h a 21:00 h
(excepte dissabtes i festius)

Als caixers SERVICAM
Per Internet:
www.cam.es

El dia del concert
a partir de les 21:00 h

1ª i 2ª nits de macrodiscomòbils

Anticipada: 3,50 €

Taquilla: 6,50 €

Bono 2 dies: Anticipada 5 €
Taquilla 7 €

del 4 a l'11 d'agost
de 19:00 h a 21:00 h
i del 12 al 14 d'agost
d'11:00 h a 14:00 h
de 19:00 h a 21:00 h
(excepte dissabtes i festius)

El dia del concert
a partir de les 21:00 h

Ball de Gala

Sopar de Festes

Gala de l'Esport

del 4 a l'11 d'agost
de 19:00 h a 21:00 h
i del 12 al 14 d'agost
d'11:00 h a 14:00 h
i de 19:00 h a 21:00 h
(excepte dissabtes i festius)

normativa processó del foc

- Caldra arreplegar les acreditacions per participar a la processó el dia abans de l'acte a les dependències de l'Ajuntament entregant fotocòpia del D.N.I.
- Atenent a la normativa actual, els coets hauran d'anar subjectes amb pinces durant tot el recorregut de la processó.
- Cal obeir les instruccions de la Policia Local i Protecció Civil.
- Els menors de 18 anys han d'anar acompanyats d'un major d'edat.
- Les responsabilitats que es deriven de qualsevol infracció a esta normativa seran exclusivament de l'infractor.

normativa cordà

- A la cordà infantil els menuts hauran d'estar acompanyats en tot moment per un adult
- El "coetòdrom", instal·lat a les eres del Col·legi Trullas, tindran portes d'entrada i eixida
- Junt al "coetòdrom" hi haurà una farmaciola per als possibles accidents.
- Estan totalment prohibits els coets d'una eixida així com llançar coets fora del recinte.
- Les destrosses personals i materials seran responsabilitat de l'infractor.
- Es obligatori una vestimenta adequada: botes de protecció alta, pantaló llarg per dins de les botes i degudament subjecte a la cintura, la peça del tronc serà de manega llarga introduïda per dins del pantaló. Esta vestimenta potser substituïda per un mono conjunt. El cap haurà d'estar protegit totalment.
- Els menors de 18 anys han d'anar acompanyats per un major d'edat.
- La cordà estarà coordinada per la Penya El Coet.
- Estes normes son aplicades tant per a la cordà de majors com per a la infantil.

col.laboracions

una mujer esencial y especial... la madre

Reunión amigas, de izquierda a derecha Mercedes, María, Vicente, Enriqueta, Regla, Concha, Pilar, Angeles, Amparo, María, Ana, Mariela, Esperanza, Encarna, Julia

Mª Dolores Gómez Machi

Siempre se ha dicho: "detrás de cada gran hombre hay una gran mujer", una mujer que desde el anonimato, le ha ayudado a triunfar en la vida, bien infundiéndole unos valores o bases, contribuyendo como comodín, consejera, prestando su ayuda, etc...Pero siempre marcando su huella profundamente. Puede que fuera su esposa, hermana, compañera, ..., o tal vez, su madre. Hoy vamos a detenemos en esta última, porque al igual que ha sido elemento esencial en la vida de grandes hombres, también ha jugado un papel fundamental en muchas mujeres y grandes damas, que gracias a la edu-

cación recibida, apoyo, ayuda prestada, valores infundados...unos y otras, han logrado conseguir y desempeñar grandes cargos y puestos en nuestra sociedad.

El Rvdo. Fr. Pascual Piles Ferrando, de la Orden Hospitalaria de San Juan de Dios, comenta refiriéndose a nuestros padres: - A ellos les debemos la vida, los criterios que nos han inculcado, algunos los hemos hecho parte de nuestra propia vida. Esto ocurre en todas las generaciones y estamos llamados en cada momento a tomar el protagonismo de nuestra historia. Lo tenemos que hacer por nosotros mismos, con la sabiduría de haber aprendido de nuestros

mayores, del ejemplo de vida que nos han dado, de lo que hemos visto eran sus formas.-

Como es natural, todos nosotros, indistintamente del sexo al que pertenecemos, hemos nacido de mujer. Esa señora bondadosa y tan especial, que por amor, sentimiento noble desinteresado y altruista, además de habernos traído al mundo, nos ha criado, y en algunos casos, más comunes en antaño, se quitaba el pan de su boca para que éste sirviera de alimento a su hijo/a. Nos ha educado en valores, con perseverancia y desvelo, generalmente con la intención de que fuéramos a ser posible,

Mi deseo sería contar y plasmar de todas nuestras vecinas , anécdotas, citas, vivencias y circunstancias notables

seres libres, responsables, civilizados y dignos de quienes la sociedad se precie. Sus consejos nunca faltaban. Quién no recuerda que le decía su progenitora cuando iba a la escuela que aprovecharse bien el tiempo, estudiase y aprendiera; o frases que contenían mucha sabiduría en su interior como estas: - La cabeza está para algo, no solamente para llevarla sobre los hombros, sino también para pensar.- No dejes para mañana lo que puedas hacer hoy. - ...Eso no se hace, -...eso no se dice, -... eso no se toca. - Cada cosa en su lugar y un sitio para cada cosa.-Las apariencias engañan. No es oro todo lo que reluce, ni plata todo lo que parece. Quien dice que lo hace todo bien es el primero que lo hace todo mal. - Cuando tenemos la sartén por el mango se conoce verdaderamente como somos. - La verdad más tarde o más temprano sale a la luz.- Por el tiempo se conocen a las personas. Obras son amores y no buenas razones.. Etc..O bien nos ofrecía su ejemplo, porque todos sabemos que una imagen vale más que cien palabras.

Frecuentemente en todos los hogares ocupa un puesto relevante la figura de la madre. Mi deseo sería contar y plasmar de todas nuestras vecinas, anécdotas, citas, vivencias y circunstancias notables, pero siendo que contamos con un espacio reducido, voy a tratar de resumir un poco al azar

tan gratas memorias, que gracias a la colaboración de muchas personas de nuestro pueblo, prestándome sus más entrañables recuerdos, podemos a través de estas páginas acercárselo a ustedes.

Decía la Sra. Mercedes Albert Costa " la Gata ". - Sólo os pido una cosa, creo que me la concederéis, cuando yo muera recéis un Credo por mi alma y a mis hijos no los abandonéis - "-Mai digues d'esta aigua no veuré."

Sra. Pepica Andréu Duart "la de Flores" Era de carácter agradable y decía con salero : - Si la tía hubiera sido monja, ya sería superiora y llevaría un capirucho así de grande.

Sra. Encarna Anó Martínez (madre de los Hnos. Choví): comentaba: - Cuando una puerta se cierra se abre una ventana. - Dios aprieta pero no ahoga. - Lo que unos desprecian, otros merca quieren. -A Dios rogando y con el mazo dando. -"El mal i el be no duren cent anys.". Y refiriéndose a la vejez decía : -" Caldera vella, bony o forat"

Sra. Fina Ballester "la Peña" - "A l'abril aigües mil ". - En abril cada gota val per mil". - " Tant va el canter a la font que al remat es trenca". - "Tota pedra fa paret." - " El colom menja or i caga païa". - " De la Purísima a Nadal, el dia allarga un pas de pardal". -" Alt hi ha es l' una, els naps en l'escudeller i el predicador en taula " - Entre prisas y prisas, marido besémonos -

¡Servidme criados que de buena raza vengo! (Y venía de raza de cerdos). -Si ves a un hombre cargado no preguntes si es casado. - Entre marido y mujer nadie se puede meter. - Un grano no hace granero, pero ayuda al compañero. - La comida recreada y la cena paseada. - Hasta el cuarenta de Mayo no te quites el sayo. .El melón por la mañana oro, a mediodía plata y por la noche mata

Sra. Florencia Ballester " la Canonja"- Todos los días iba a trabajar al almacén del tío Romani. Un día el propietario dijo a la encargada : - Mañana no contrates a Roseta, porque lleva reloj y controla la hora. Florencia que oyó la conversación, a la mañana siguiente cuando fue a trabajar, como no tenía reloj de muñeca, cogió el despertador y con un cordel se lo colgó al cuello. Ella era tan graciosa que todo lo que hacía le parecía bien al empresario.

Otra anécdota graciosa es la que realizó la Sra. Vicentica Ballester " la Canonja" Quien era una mujer ingeniosa a quien le gustaba disfrazarse. Ella junto con otras mujeres de Benifayó acostumbraban a ir de excursión por la provincia, cuyos viajes organizaba la tía Ana María " la Ratolina ". En uno de estos viajes, cuando sus amigas se despistaron un poco, se escondió, se puso una careta de vieja, un traje negro andrajoso y se colocó a la puerta de la catedral a pedir

Sra. Antonia Garcés Machí 'la Colasa', decía:
" El peix es per a qui se'l mereix".
" Una mà llava a l' altra i les dos la cara"
"Las penas con pan son menos"

limosna como una mendigo. Sus amigas pasaron la mañana buscándola y no lograban encontrarla por ningún lugar. Alguna que otra pasaba cerca pero ninguna la reconocía. Cuando ella advirtió que estaban preocupadas, se quitó la máscara y les dijo: - "Xiques, si estic ací!". Y todas empezaron a decirle: - "Eres bitxo, què bitxo!". Sra. María Bartual Garcés "la Paca": Era muy buena peluquera, por lo que contaba con muchas clientas. Cuando peinaba unos cabellos descuidados decía: - "Eixe monyo està desmaiàt" - "El monyo es el marc de la persona".

Sra. Mercedes Calatayud "de Vidal" Decía: - Ojos que no ven, corazón que no llora. - Días de mucho, visperas de nada. - El muerto al hoyo y el vivo al bollo. - Vísteme despacio que tengo prisa. - "Qui se ajunta en un coixo, al any coixo i mig". - "Quan les muntanyes de Corbera fan capell pica espart i fes cordell". - "Ponent, aigua fresca i vi calent". - "No canvies les sendes velles per les novelles". - "Sempre s'han recorden de Santa Bàrbara quan trona". - "Més val anar a soles que mal acompanyat".

Sra. Anita Campos Belmar (madre de Ana, Merce y Fausto Madrid): Relataba- Cuentan de un sabio que, tan pobre y misero estaba que sólo se sustentaba de unas hierbas

que él recogía. Un día entre sí decía: - ¿Habrá otro sabio tan pobre y triste que yo?. Y cuando el rostro volvió, vio a otro recogiendo las hierbas que él arrojó. Sra. Dolores Cortell Aiborch "la Evaristeta i Borrera" decía: -De tal palo tal astilla. -Haz bien y no mires a quien. -"Alçat del illit per a fer un be". -"No es poseu de xancla les sabates, per que es trenquen, y les gandules i malfeineres xafen el contrafort de les espadnyes". -"Quan mes roïna es la nou mes soroll mou."

Sra. Josefa Cortell Cardete "la Borrera". La Noche Buena viene, la Noche Buena se va, y nosotros nos iremos y no volveremos más. -"La creu del Nostre Senyor és molt gran i tenim que portar-la entre tots, però hi ha qui li toca un tros més gran que a un altre." - Casamiento y mortaja del cielo bajan.-

Sra. Antonia Costa Alemany "la Brosquileta" No te gastes el dinero antes de ganarlo. Quien mal anda mal acaba. -"Qui llengua te a Roma va"

Sra. Milagros Domingo Soler- "la del Mas" Decía: -Genio y figura hasta la sepultura. Sra. Vicenta Duart Soler "la Regala" - "Què clavà de baina!, que diu la Regala"

Sra. María Ferrando Duart "Mª la de Milort"- Mujer muy cristiana, devota y practicante,

que aceptaba la voluntad de Dios en cada cosa. Centrada en la persona de Jesucristo y admiradora de D. José Mª Reig. Firme en criterios, trabajadora, abnegada y entregada a todos, madrugadora y disponible para hacer el bien y practicar la caridad con los necesitados. Iniciaba la jornada la primera, con capacidad para llevar la casa y ocuparse de su esposo y sus cinco hijos. A quienes narraba el amor a sus padres y tía, e inculcándoles su constante vocación y muchos consejos para discernir bien y tener después la capacidad de responder en cada momento. Vivió la guerra y la posguerra con las limitaciones propias del tiempo, pero siempre con resignación, firmeza y alegría afrontó las dificultades. Poco a poco se casaron sus hijos y llegaron después sus nietos. Su hijo Pascual, contando siempre con su apoyo, ingresó en la Orden de San Juan de Dios. Sendo todo ello motivo de alegría para ella. Ya mayor, visitaba a los enfermos por las casas, les hacía compañía, les ayudaba y servía a los necesitados, etc...

Sra. Antonia Garcés Machí "la Colasa", decía: -" El peix es per a qui se'l mereix". " Una mà llava a l' altra i les dos la cara" - Las penas con pan son menos.

Sra. Lola Machí Cortell " Machineta i

Salida de la Iglesia; de izquierda a derecha: Clementina Domingo, Josefina Alepuz Camps, Clotilde Martínez Rovira, Rosa Alepuz Pons, detrás asoma la cabeza, Trinit Piles Domingo.

Evaristeta" Siempre quiso darles una educación y cultura a sus hijos. Comentaba : - No hay mal que por bien no venga. - No hay ajo sin trabajo.- Dios los cría y ellos se juntan. - La avaricia rompe el saco.- Yo me sentía mal por no tener zapatos, hasta que vi a aquellos que no tenían pies.- A los feos oírlos pero no verlos.- Quien mucho abarca poco aprieta.- Nunca es tarde si la dicha llega. -"No digues blat mentre no el tingues en el sac". -"A on no hi ha no es pot traure" - "L'educació no reny amb la pobresa." - "Qui juga amb foc es crema" "A burro que no conegues no li toques les orelles".- Molts camins porten a Roma."

Sra. Dolores Martí García "Ximola i Garula" Era atractiva, ahorradora y trabajadora. Quedó viuda con dos niñas pequeñas. Para mantener y cuidar de su familia iba a la fuente a las tres o cuatro de la madrugada. Allí lavaba más capazos de ropa que días tiene la semana. La mayoría era de otras personas que se lo encargaban. También iba al almacén a trabajar. Otras veces a hacer faena doméstica o cuidar de algún

enfermo.

Sra. Clotilde Más Soler " de Ponce" (Hermana de los Mases: Alfredo, Claudio, Juan , Ramón y del artista fallero Regino) Ella tenía un ultramarinos y no sabía leer, como muchas personas, por ello decía: - "Jo no puc anar allí per que tinc un contramarinos i no puc deixar- ho". Cuando iba la médico y le preguntaba ¿Qué le pasa?, decía: - ¡Ay doctora ,tengo muchos litros de calentura.! Otro día se fotografiaron sus hermanos sin ella, y al enterarse se molestó un poco porque no la habían avisado , y aquellos le contestaron:- "Com sempre dius que eres molt lletgeta per això no te hem dit res". Un día que pasaba " la Zarpaza "por su casa, salió con el plato de la sal, y cuando el sacerdote tomó un puñado de sal, encontró dos cabezas de sardina dentro , y le preguntó - ¿ Dónde están tus hermanos? Ella, un poco ruborizada contestó: - Están allá almorzando. - No hace falta que me digas lo que comen, porque ya lo sé (dijo el cura).

Sra. Josefa Mompó Tomás "la Macana". Era una madre muy trabajadora. Un día , después de lavar en la fuente de madrugada, amasó e hizo las tortas de maíz o "coques de dacsa" y las llevó a cocer al horno. A su retorno a casa, las depositó sobre la mesa

y empezó a arreglar un poco la casa y a preparar la comida para su familia, ya que se iba al campo a " espolsar cacau". Cuando fue a buscar las tortas ya no estaban en el sitio donde las depositó ni en sus alrededores, y por más que las buscó no las encontró. Prescindiendo por ello de llevarse una ración de éstas para comer. A su retorno del campo , mientras estaba disponiendo la mesa para cenar, encontró las tortas en el vasar o "escudeller", donde su marido las había guardado creyendo que eran platos .

Sra. Trinidad Pérez " la Solera-"Com te que ser blanc que no perd.- Va, però no va"

Sra. Clotilde Piles Navarro"del Chato l'Allera".- Els germans deuen de estar units"

Sra. Rosa Pons Moscardó : Decía : -"Té més anys que el pou de la plaça". Aconsejaba a sus hijos : - "En el veïnat degueu de estar a bé, més que en la família. Ells son els primers que acudeixen quan passa alguna cosa, per que estan prop."

Sra. Josefa Rovira Alepuz "la Guada". Forasters vindran que de casa ens trauran". Sra. Conchín Rovira Lerma " la del Blanco".- Refería que : Cuentan que a un hombre le concedieron tres cosas: 1º)- No dejes las sendas viejas por las nuevas. 2º)-

Presat, autor: Miguel Àngel,
obra "Virgen con Niño"

para celebrarlo se comieron la tarta.
Decía la Sra. Vicenta Sanjacinto Ramón: (madre de Edelmira Sellés)-
Amor con amor se paga. -"Si la butxa-
ca vols estalviar el perol i la paella has
de fer treballar" -"El que no guarda
quan te no menja quan vol." -"Lo que
s'emporta el gat, no toma al plat."
Cuando preguntaban por la Sra. Maria
Tarín Grau, (la Capulla), ella contesta-
ba muy airosa: -" La tia Maria de
Benifaó es menja les figues i tira el
peciol" Cuando su nieta Eva Mª era
pequeñita y le decía: -"auela tinc sin-

La malicia de hoy apárcala para mañana.
3ª) Una tarta .Emprendió el viaje con otro
amigo y recordó la 1ª concesión que aplicó.
Su amigo que eligió otra senda , le asalta-
ron unos bandoleros. Al anochecer, de
regreso a casa, divisó que un hombre ves-
tido de oscuro entraba en su casa.
Intranquilo pensó mal y sintió ira y malicia.
Llegó a casa , cayó sus sentimientos recor-
dando la 2ª concesión y se acostó a dormir.
Al día siguiente su mujer le participó que la
noche anterior había regresado su hijo
seminarista y fue tan grande su alegría que

glot!"- Ella contestaba : - "Per a que s' en
vaja deus de dir: "- ¡Hipo tengo !, a mi novio
se lo vendo, si me quiere bien que se quede
con él y, si me quiere mal que me lo vuelva
a dar. Cuando la llamaba su nieta:
-"uela !, uela ! ". Ella le contestaba : - "
Com vols que vole si no tinc ales ? " .

Por ello y mucho más, en lo más íntimo de
nuestro corazón siempre estará ella.
A todas las madres, en agradecimiento,
respeto, cariño y las mejores intenciones, a
vosotras y a ellas, os dedico esta poesía:

AMOR MATERNO (soneto)

*Maternal sentimiento que florece
en la madre al contacto con el hijo,
es sublime, sincero el amasijo
de cuidar y educar bien al que crece.*

*Este amor natural que la enaltece
no posee misterio ni escondrijo,
ni conlleva ningún amarradijo*
ya que es libre, cabal y no envejece.*

*Es entrega, desvelo cotidiano,
persistencia, paciencia ... ilimitada,
generoso sentir muy meridiano**

*Es morir, vivir,... dar sin pedir nada,
alegrarse del gozo más liviano
a la meta difícil alcanzada.*

Maria Dolores Gómez Machi

Amarradijo* = Atadura, nudo mal hecho.
Meridiano* = Dólfano, Limpio, transparente.

Josefina Muñoz

92 años junto a la pólvora

Josefina Muñoz Muñoz es una gran mujer que cree que sin música y pólvora no serían las fiestas tan entrañables como lo son.

Mi madre con sus 92 años aún sigue encendiendo cohetes "borrachos" en el momento que la procesión de la Divina Aurora pasa por su calle.

A las "mascaretes" tampoco falla. Atunde sin falta a la Plaza Mayor para ver los espectáculos pirotécnicos, siempre a primera fila en compañía de hijas y amigos.

Esta gran afición se le ha transmitido mi madre a todos sus hijos; nosotros a los nuestros y así hasta las tres generaciones ya que tenemos a Clara Ulac y Carlos Campos, sus nietos, que con 10 y 5 años sienten las mismas emociones cuando como su bisabuela se ponen a primera fila a presenciar una "mascareta" e incluso participan en las "cordas" infantiles.

Madre sigue así tan valiente y festera, un beso de sus hijos que te quieren un montón.

Maribel Marqués

El Cor Trullàs ALÇA LA VEU al més alt per tercer any consecutiu

Isabel Moreno Garcés

La Cambra Agrària era en aquell moment un dels focs més sonollosos de Benifaïó. Tots tracten de trobar un bon lloc per no perdre's l'espectacle. Els menuts corren, corren i riuen nerviosos. De repent, els xiquets i xiquetes pugen a l'escenari. Amb un gest d'èrnic, el director, s'hiu fet el silenci absolut, i aleshores es produeix un meravellós tononem. Cinquanta-cinc xiquets i xiquetes es transformen en una música tan dolça que és capaç d'emocionar a tot l'auditori. És la màgia del Cor Trullàs.

Una vegada més, els alumnes del col·legi Trullàs de Benifaïó van demostrar per què han guanyat tres vegades seguides un important certamen de cors.

Les veus dels xiquets i xiquetes van entusiasmar els presents al festival de fi de curs que es va celebrar el passat dia 29 de maig a la Cambra Agrària de Benifaïó. Els aplaudiments llargs i sincers van ser un bon reconeixement al treball tan ben fet per cinquanta sis persones.

Actuació del Cor del Trullàs a l'últim "Certamen de Villancicos Populares de El Corte Inglés" on tornaren a guanyar per tercer any consecutiu el primer premi.

El cor del Trullàs batega al so d'Enric Moltó, el seu director. Este professor de música de Carlet, va decidir el curs 2000-2001 crear una agrupació al Trullàs, centre d'on és professor. Des d'aquell moment, els alumnes des de tercer fins a sisé assagen els divendres de manera gratuïta i voluntària. Els membres del cor esperen amb il·lusió una classe que els agrada molt i que els ha demostrat que, de vegades, els somnis es poden fer realitat.

Les classes transcorren sense problemes, els membres del cor són conscients del privilegi de pertànyer al cor Trullàs. I són un grup que aprén molt ràpidament les cançons i treballa dur quan cal. Per si de cas, Enric té una targeta roja i groga i un xiulit, que no dubta en mostrar per cridar l'atenció i aconseguir la rialla general del cor a les classes.

L'esforç del grup ha aconseguit una fita que pocs podien imaginar-se. Al 2008 el Cor Trullàs ha guanyat per tercer any consecutiu el "Certamen de Villancicos Populares de El Corte Inglés". Des de la primera vegada que el Cor del Trullàs va participar a este prestigiós certamen de cors infantils, han arrasat. Han guanyat sempre encara que han competit davant més d'una vintena de cors.

El director del Cor, el professor Enric Moltó està molt orgullós del treball dels seus alumnes que, dels qui destaca que son molt respectuosos amb el treball, disciplinats i que han après la importància de treballar en equip.

Enric marca a l'inici del curs uns objectius pels alumnes que sempre aconsegueix d'entre els que destaquen: la sensibilització musical, aprendre la tècnica vocal i hàbits per la cura de la veu, interpretar els gestos bàsics del director, reforçar els continguts de l'assignatura d'educació musical, ser respectuosos i acceptar la responsabilitat com a membre d'un grup, valorar el silenci per poder escoltar i

com a disciplina de treball.

Per sort, el Cor Trullàs participa en diverses activitats al poble. Les principals actuacions que han realitzat este curs han sigut el Concert de Nadal al Trullàs, el Certamen de Nadales a les Escoles de San José, el Certamen de Nadales al Palau de la Música, cant de nadales pel poble, participació a la cavalcada de Reis Mags a la Plaça, Dia de la Pau al pati, concert al CEIP Ausiàs March de Picanya, Festival de Fi de Curs a la Cambra Agrària i l'actuació en el sopar de fi de curs del Trullàs.

El Cor del Trullàs, gràcies al treball del seu director i dels cinquanta-cinc xiquets i xiquetes és un dels millors de la Comunitat Valenciana. Cada vegada son més coneguts i no deixen de sorprendre per la bellesa de les seues interpretacions en cada actuació. Guanyar l'important certamen per tercera vegada confirma que Enric Moltó ha sigut capaç d'aconseguir un somni. -¿A per un quart primer premi? Serà molt difícil, haurem de treballar molt, però anem a intentar-ho- comenta Enric amb un somriure als llavis.

Esperem que al pròxim certamen el Cor Trullàs tome a portar el nom de Benifaïó al més alt. Estem segurs de que poden aconseguir tot allò que es proposen.

De Agua Marina

Y será como una nube
Será como un relámpago,
Un bosque perdido,
Mil infinitos.
Verás un túnel, tal vez verde
Serán todas las estrellas cantando
Tendrá un mirar indefinido
Baile de ríos juntos.

Quisiera comprendieras
Andares y caminos
Tristezas, perdiciones
En los más absolutos mundos
Si entendieses una de mis canciones
Si cabalgaras los espacios
Si inmóvil en un punto eterno.

Tal vez si llegue ese día
Sí, puede ser una noche
Una noche fría.

Un momento cualquiera
De imprevisto surgirás
Niña de agua marina.

Que extraño es todo
El cielo deja su oscuridad
Las estrellas brillan más
Y cambian su tono.

Que extraña chiquilla

Sus escamas de terciopelo
Alas de pura seda.

Sea como quiera
Aún no aparta su mirar
No puede distinguirse el color de
sus ojos
Parece flotar y pide silencios
Sigue mirando sin cesar.

Debe muy tarde ser
Pierdo la noción del tiempo
Empieza a esclarecer
Sigue su respirar conteniendo.

Todo parece más extraño
Sus ojos a la noche robaron
Seguía su fijo mirar
Algo me atraía más y más.

Era inútil huir
No había por donde
Algo pequeño me envolvía
Fresca agua de fuente
Imaginaba el sentir
Que venga si entiende
Quiero respirar, quiero vida
Es un dulce alibí

Con suave mezcla de anís.

Y ende ver sus ojos

Y aún fue más extraño
Un vacío apoderose del cuerpo
La mente blanca paloma
Son los más maravillosos
No, no era engaño
sólo con los ojos hizo su canto
el pensamiento navegaba.

Pude descubrir su robo
De deshizo en el tiempo

Se fundió en lo que era
Todo, todo y nada

La estrella tomó su brillo
La fuente hilo seco

La noche tomó su luz
Y convencido, ella eras tú.

Alfredo Mompó Pérez

A una gran profesora de Benifaïó

A Doña Carmen Nevado Mendo por su gran labor social.

*Dejaste el Valle del Jerte,
por la Huerta Valenciana,
el Monasterio de Yuste,
por la Torre Musulmana.*

*Tu labor es semejante,
al cantar del sembrador,
es "la espiga del mañana,
tu recompensa mejor".*

*A tantas generaciones,
que han pasado por tus aulas,
y llenaste de ambiciones,
para que continuaran.*

*Por tu gran labor social,
enriqueciendo a mi pueblo,
su vagaje intelectual.*

*Tus jóvenes estudiantes,
el futuro de mañana,
ingenieros, delineantes,
y porqué no? amas de casa,
de profesión: "sus labores",
pero eso sí, "Licenciada".*

*En tu patio, un limonero,
tu corazón Cáceres,
en tu sangre esta Machado,
y en tu alma Milanes.*

*Y para hacerte un deleite
de gran adjetivación,
te comparo con Quevedo,
Garcilaso y Calderón.*

Nani R.H.

La caseta del campet

*Mes de vint anys al campet,
Ja eres part del teu paisatge,
Com ho eres del meu coret,
I feres un llarg viatge,
Per a estar a eixe lloquet*

*Casa bonica de ferro,
i em promets perpetuitat
Seras l'anvetja de l'horta
I de tota la ciutat*

*I la torre musulmana,
Te vol sempre al seu costat,
Ella ta fet valenciana,
I Benifaïó t'ha adoptat*

*Tot el mon es benvingut,
Al campet de la rotonda,
Hon hi ha un xop en mig del camp,
Que la caseta fa hombra.*

*Els dissabtes hi ha torrà,
Els diumenges paelleta,
I si be algun dedicat,
L'enviem a la forqueta.*

Nani R.H.

Para nuestros mayores

Para nuestros mayores, para esos hombres y mujeres que con sus canas arrugadas y vista cansada nos lo dicen todo.

Toda una vida entregada a sus hijos y después a sus padres cuando se hicieran mayores.

Luego hasta que pudieron cuidaron de sus nietos y ahora se encuentran tan solos, por los tiempos que corren, al no tener tiempo casi para visitarlos.

Ellos piden tan poco, con solo una visita semanal les cambia la cara. Observan y callan por que ven como ha cambiado la vida.

Siguen pensando que sus tiempos fueron mejores, así que desde aquí os digo visitar a nuestros yayos, ellos necesitan nuestros mimos y nuestros abrazos.

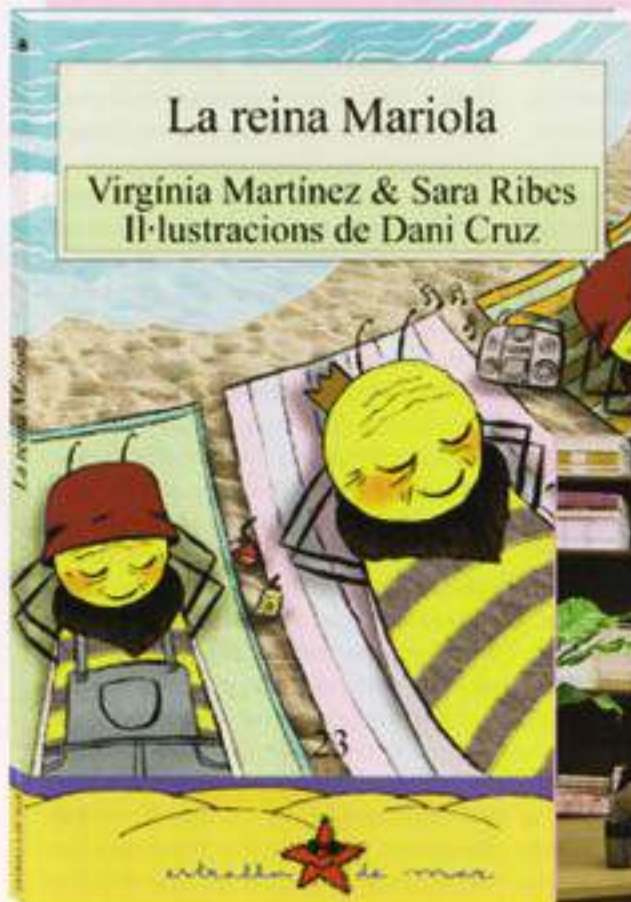
¡Cuesta tan poco y damos tanto!

Maribel Marqués

"La reina Mariola"

naix a
Benifaió

Som **Virginia i Sara** dues escriptores plenes de ganes de contar com vam compartir l'experiència d'escriure un llibre juntes: La reina Mariola.

El llibre va nèixer al poble de Benifaió, fa dos anys, de la nostra mà i d'uns cors plens d'il·lusió per créixer al món de la literatura infantil. En aquell moment encara no sabíem quina seria la trama, ni tampoc quines anaven a ser les protagonistes que ens guiarien més endavant per l'aventura de la fantasia, però sí sabíem que volíem escriure un llibre juntes i, a més a més, passar-ho bé. Aquella iniciativa d'afrontar un paper buit de paraules

i donar-li vida des de tots els lligams sensibles que ens oferta el dia a dia era un repte encisador.

la realitat mai està oposada a la fantasia que en estes edats és fonamental perquè desenvolupa somriures i, per tant, ganes de llegir

Per a res ens feia por perdre's en el camí de la comunicació entre els capítols perquè la nostra feina fa anys que va lligada de l'enllaç de l'amistat; és una paraula màgica en un món ple de preses i entrebancs; l'amistat, aquella que ens permet en confiança parlar de tot allò que ens envolta amb serenitat, ens permet animar-nos, corregir-nos i, sobretot, respectar-nos en les diverses idees que naixen en intentar escriure en un paper blanc dues ments diferents amb experiències diferents...

En el moment de prendre la decisió els cors ens bategaven plens de neguit per intentar gaudir al màxim d'aquells instants gratificants que suposàvem que anàvem a compartir des de la recerca d'informació fins a l'escriptura del llibre.

Ha passat un temps important, i encara continuem amb la mateixa sensació eufòrica en este instant per compartir la lectura (animació lectora) amb els xiquets i les xiquetes del nostre poble.

Són tants els records interessants els que ens vénen al cap en estos moments que volem animar altra gent del poble a compartir una aventura semblant.

El primer record vola cap a una vesprada del més de juny, una època primaveral plena de milers d'aromes quan, durant una

conversa quotidiana al voltant d'altres feines que compartíem, va nàixer una idea: "M'agradaria escriure un llibre!", fou la frase de Sara plena d'entusiasme.

En un tres i no res, la contestació de Virginia no és va fer esperar: "Fem-lo juntes, serà divertit".

Tan simple com esta xicoteta conversa, i tan màgica a la vegada, aquelles paraules s'afinaren ràpidament en la creació d'una coautoria literària. La cara se'ns va il·luminar perquè escriure un llibre té el significat maternal de tenir un fill. No tardàrem res en apartar allò que portàvem entre mans, i esborrar tota mena d'idees per començar la nova tasca. La primera fou plantejar-se una història al voltant d'algun animal pròxim als xiquets i xiquetes de nou anys: peixets del llac de l'Albufera, pardalets de les muntanyes dels voltants, granotetes de la marjal i abelles del poble de Benifaió.

Vàrem barallar entre diverses possibilitats, i al final ens quedarà amb la idea de fer un llibre on les protagonistes serien les abelles, per dues raons: al poble hi ha una fàbrica que treballa realitzant diversos productes dolços, i que, continuament, atrau un bon grapat d'estes animallets a la zona; i la segona és el desastre que ocasiona en esta comunitat l'actual telefonia mòbil; segons

alguns estudis de biologia les ones dels telèfons mòbils estan provocant la desorientació de les abelles quan ixen per recol·lectar el nèctar de les flors i, després, no saben retornar al rusc; algunes abelles, fins i tot, moren. Com podeu observar eren dues raons de pes, la proximitat de les protagonistes i apropar estos animallets tant interessants als lectors per provocar el seu interès per saber més de les seues vides i el respecte a la natura.

Abans de començar l'escriptura d'un llibre els escriptors s'han d'informar del tema que volen desenvolupar, aprendre el vocabulari adient i tota mena de continguts reals per no confondre els lectors; la realitat mai està oposada a la fantasia que en estes edats és fonamental perquè desenvolupa somriures i, per tant, ganes de llegir.

El tema tenia una base amb molta fortalesa donat que Virginia coneixia el món de les abelles pel treball d'estudi realitzat a l'escola Trullàs on feia anys havia treballat al voltant del món de l'apicultura junt amb altres companys. La comunitat de les abelles va ser una assignatura i un taller que varen crear perquè a l'escola s'instal·laren al sostre diversos eixams. En aquell moment compraren els materials necessaris per organitzar quatre ruscos al camp, prop del

poble i un rusc amb parets de cristall ubicat al laboratori on els alumnes observaven la vida diària de les abelles mentre desenvolupaven les diverses tasques.

Sara tampoc va tenir cap problema en esbrinar per internet i la biblioteca tota mena de continguts necessaris per començar amb l'escriptura d'una xicoteta història. Durant el temps que compartirem l'escriptura visquérem moments d'autèntica expectació doncs cadascuna escrivia un capítol que era la continuació de la imaginació de l'altra i, veritablement, era màgic llegir les paraules que anaven complementant, a poc a poc, la trama.

El llibre té un argument molt senzill: unes abelles personificades que viuen l'examinació des de la vessant del trauma; l'abella reina, més major, ha d'abandonar el rusc per buscar una altra casa, mentre l'abella jove queda instal·lada al lloc de l'altra. La lectura es troba barrejada de realitat i fantasia de tal manera que els lectors gaudeixen de l'aventura de llegir a la vegada que aprenen tots els apartats interessants de la vida de les abelles: posta d'ous, recol·lecció del menjar, vol nupcial, examinació, etc.

La reina Mariola ens proporciona un àmbit afectiu, cordial i real de la vida de les abelles des del naixement fins l'examinació en cada primavera. Els lectors i lectores, als quals va adreçat, descobriran la sociabilitat

encantadora de les protagonistes plenes de por, amor, respecte i il·lusió per la vida futura.

El 23 d'abril fou el dia del llibre, per la qual cosa des de l'ajuntament de Benifaió (regidoria de cultura i biblioteca) s'organitzà la presentació del llibre: La reina Mariola, regalant un llibre per a cada xiquet i xiqueta del tercer curs. En aquell acte participaren els tres col·legis del poble; les mestres i els mestres de tercer acompanyaren l'alumnat a l'Arrossera per viure un acte cultural divertit. Les activitats plantejades per a l'animació lectora foren: gaudir del llibre amb tota mena de jocs lligats al vocabulari visual de l'apicultura descobrint el món de les abelles en els ruscos naturals i artificials creats per l'home; conèixer la informació que proporciona la portada i contraportada amb les imatges de color de les protagonistes i algunes anècdotes al voltant d'estes; inventar

nous personatges d'on naixeran diverses aventures, així com improvisar noves situacions per a les protagonistes, una vegada finalitzada la història; comentar el llibre a nivell de comprensió per fomentar, a la vegada, l'expressió oral entre els lectors; treballar la lectura col·lectiva com un mitjà de respecte i socialització; fer teatre amb els titelles que faran els lectors partint de les il·lustracions del llibre; realitzar un nou llibre amb dibuixos i narracions fets pels lectors. Quins records més bonics! La vida sempre ens ompli d'esperança, i en vers de plantejar l'eliminació dels animals nosaltres decidirem aprendre del seu món. Us encoratgem a fer el mateix: cuidar i gaudir de la natura amb la lectura i, si no ho feu, ja sabeu que hi ha abelles que piquen al cul.

Javier Piles, el entrenador del tenista David Ferrer

El tenista de Xàbia David Ferrer le debe parte de su éxito deportivo a su leal entrenador, Javier Piles, vecino de Benifaió. Pese a criarse en Valencia, ahora vive en el pueblo y aquí es donde tiene a su familia y a sus amigos de cuadrilla. Después de viajar por todo el mundo junto al número 4 del ranking mundial de tenis, insiste en que no hay nada como estar en casa.

Héctor Alepuz

¿Cómo es la vida de un entrenador de élite?

Cuando entras en el circuito profesional de la ATP, la vida de entrenador es muy sacrificada. Desde hace casi nueve años he estado unas 35 semanas del año fuera de casa, viajando por todo el mundo para competir en los mejores torneos de tenis como Roland Garros, Wimbledon, Australia Open... Como hasta el último momento no sabes los posibles cambios que pueden haber en el circuito por los resultados de David, nunca sabes cuándo vuelves a casa.

¿Te consideras el brazo derecho de David Ferrer?

Son ya nueve años de convivencia y de trabajo en equipo. Aparte del trabajo en pista, ejer-

zo de manager, le preparo giras, viajes, sitios de entrenamiento y de descanso durante los circuitos, etc. El equipo que le rodea en todo momento lo forman personas de confianza: un preparador físico, un psicólogo, un manager oficial y colaboradores que nos solucionan problemas.

¿Es un entrenador específicamente físico?

Hay que estar muy bien preparado para entrenar a un tenista de esta categoría. Por supuesto, preparado físicamente, pero también a nivel mental. Tanto las victorias como las derrotas hay que digerirlas de la mejor manera posible. David debe levantarse con la cabeza limpia para afrontar el siguiente reto y poder ponerse manos a la obra para presen-

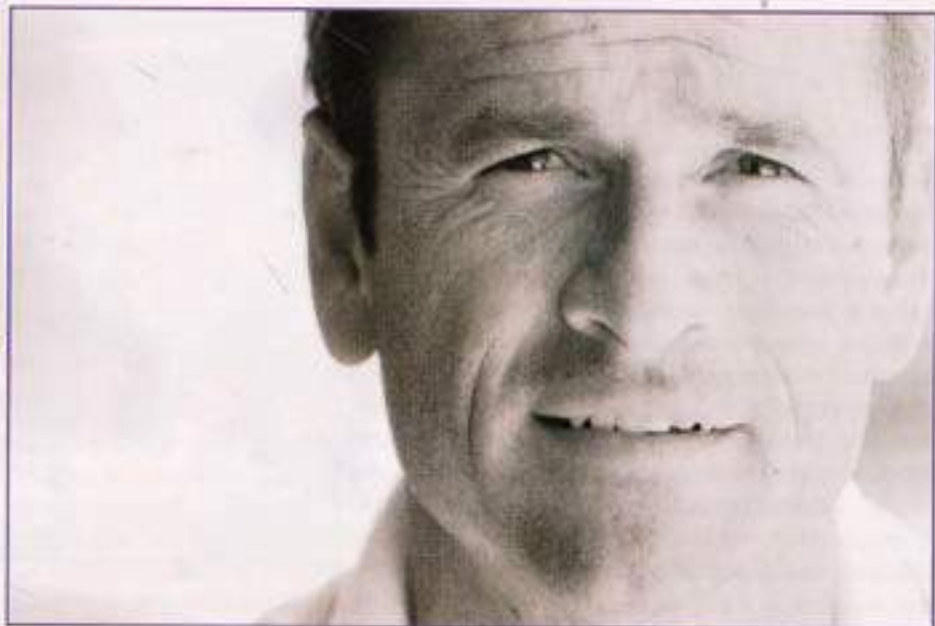
tar nuevos desafíos.

¿Cómo ha visto la evolución deportiva de David Ferrer?

Es cierto que Rafa Nadal ha eclipsado a tenistas como David Ferrer. Pero no hay que olvidar que David es el cuarto en el ranking mundial. Hay gente que nace estrella, como Nadal o Federer; pero David se ha hecho estrella. Llegar a donde ha llegado es tocar el techo prácticamente. Su evolución ha sido progresiva. Cuando empecé a entrenarle, con apenas 17 años, estaba más allá del 1.000 del mundo, y ha ido subiendo escalón a escalón.

¿Qué momentos más ilusionantes ha vivido con él?

Me emocionó muchísimo su primer título ATP

A todos mis hermanos el tenis nos vino inculcado por nuestro padre. Desde pequeños, jugamos en una pista que teníamos en casa

El reconocido tenista David Ferrer atendiendo a los consejos de su entrenador Javier Piles

en Bucarest (Rumania). Después de tres años duros, pasando una criba que sólo unos pocos tenistas logran superar, fue muy ilusionante. También recuerdo su victoria en Roma, en 2003, ante Andrea Agassi, entonces número 1. Después ha ganado muchos torneos: Valencia, Bastad (Suecia), Stuttgart (Alemania), Tokio (Japón), Auckland (Nueva Zelanda) y Hertogenbosch (Holanda). Fue finalista en Shangai, que es como la final de la Champions. Aunque le falta ganar un Gran Slam o un Master Series, llegar a esa final supuso un salto de calidad y la inclusión en el mundo menos conocido del tenis.

¿Cómo es David Ferrer?

Es un chaval de una calidad humana extraordinaria. Muy generoso, muy amigo de sus amigos, lo da todo por el bienestar de los demás. Y a nivel competitivo, tiene las ideas muy claras y un juego muy ofensivo. Sus condiciones físicas son bárbaras: hasta Nadal ha reconocido que es más rápido que él.

Cuénteme alguna anécdota de David Ferrer.

David es muy despistado. Por eso le gusta que lo tengas todo preparado. A veces se deja la raqueta o las zapatillas de competición en el hotel, por ejemplo. Hubo una época en la que estaba lesionado de la espalda, y un

lunes visitamos a su traumatólogo, en Valencia, Nacho Muñoz. Le encargó una resonancia y se citó con David el miércoles para decirle los resultados. Ese día, al mediodía, me llamó indignado diciéndome que en el hospital no le esperaban y que no conocían a ningún Nacho Muñoz. Cuando me pasó el teléfono con recepción me enteré que David se había equivocado de hospital, que se había confundido de centro cuando sólo hacía dos días de la anterior visita.

¿Cómo ha sido su trayectoria como entrenador de tenis?

Acabé mi carrera como tenista profesional a los 27 años. Estuve dirigiendo 5 años la Escuela de Competición de la Federación Valenciana de Tenis, además de dar clases en Sierramar los fines de semana. En 1999 empecé a dirigir el Club de Tenis Denia, donde conocí a David Ferrer, hermano de un amigo mío, también tenista. A raíz de sus primeros resultados, alcanzó una buena posición, y fue entonces cuando decidí volver a vivir en Benifaió, también por la necesidad de tener un aeropuerto cercano. Empecé a viajar sólo con

David en el año 2000.

¿Fue un buen tenista?

En los años de Bruguera y Vicario, alcancé el puesto 27 en el ranking nacional. En aquella época, el camino internacional estaba más difícil. Pese a ello, jugué en países como Francia y Alemania, donde fui campeón de la segunda división. He sido campeón de España Infantil por equipos, y en categoría absoluta gané algunos torneos.

Su padre es un campeón veterano de tenis.

¿Cómo ha influido en su carrera deportiva?

A todos mis hermanos el tenis nos vino inculcado por nuestro padre. Desde pequeños, jugamos en una pista que teníamos en casa. Mientras los demás se lo fueron dejando, yo enfoqué el tenis de cara al futuro. Él empezó a jugar al tenis a una edad avanzada, pues se aficionó al trinquet, muy arraigado en el pueblo. Fue mejorando su tenis, y desde entonces ha sido campeón de España a nivel veterano. La última vez, esta pasada primavera.

Un reconegut concurs musical anomenat "Adelina Domingo"

Mayte Rosa

El passat 26 d'abril Benifaió va acollir el II Concurs de Música de Cambra Adelina Domingo, tot un homenatge a la violinista benifaionera que va morir amb només 22 anys fa més de 100 anys. Aquest concurs de música està organitzat pel Centre d'Estudis Musicals i la Societat Artística Musical, i patrocinat per l'Ajuntament de Benifaió en col·laboració amb la Diputació de València i l'Institut Valencià de la Música.

El certamen, que es celebra a la Càmera Agrària de la població, va consolidant-se amb el temps i en esta edició han augmentat els participants.

Des de l'organització de l'esdeveniment es confirma la gran acceptació del concurs, ja que si bé el passat any participaren quatre

conjunts de música de cambra "en esta edició s'ha triplicat la participació amb la inscripció de 14 grups que van competir entre ells per aconseguir un bon lloc en este certamen", assenyala Victor Soria, membre del centre d'Estudis Musicals i un dels organitzadors.

En este concurs formaren part no sols grups de la Comunitat Valenciana sinó també d'Oviedo i Madrid, el que confirma la projecció musical que està aconseguint este certamen, que a més d'incentivar els joves músics en esta practica i promoure el treball artístic col·lectiu té com a finalitat honrar la memòria de la prestigiosa violinista del segle passat nascuda a Benifaió, Adelina Domingo.

El certamen divideix les seues modalitats

en grups de cambra Instrumentals originals o barrocs formats per un mínim de 3 components i un màxim de 8.

Sobre el repertori a interpretar les bases destaquen que serà obligatòria la presentació de 2 obres d'estils musicals diferents pertanyents al repertori propi de la formació, amb una duració d'entre 10 i 20 minuts cada obra.

Molts veïns de la localitat es van apropar a la cambra local agrària per a gaudir de les audicions musicals, en un concurs que va constar de 2 proves, una selectiva i altra final, i amb actuacions que eren públiques i de lliure entrada.

Respecte al jurat, destacar que estava format per 3 professionals de reconegut prestigi en el món musical, per un representant

Aquest concurs suposa una forma de retre homenatge a la genial violinista coneguda per tot arreu del món

de l'Ajuntament i un del Centre d'Estudis Musicals. A més no podien faltar el premi, ja que es van repartir 3.300 euros dividits en 4 premis: un primer de 1.500 euros i diploma, un segon de 800 euros amb diploma, un tercer premi econòmic de 500 euros i una última distinció de 500 euros i diploma al millor grup de cambra local.

El grup guanyador del concurs compta amb un gran al·licient: poder participar a les Jornades Musicals de la tardor, que es celebraran els dies 26, 27 i 28 de setembre al Centre Cultural Enric Valor de Benifaió.

Aquest concurs suposa una forma de retre homenatge a la genial violinista coneguda per tot arreu del món. I és que la comarca de la ribera ha sigut planter de bons músics i compositors, la majoria dels quals són desconeguts pel gran públic. És el cas de la benifaionera Adelina Domingo.

Una curta vida plena d'èxits musicals

Esta violinista va néixer a Benifaió el 1883, filla de Juan Domingo, de qui diuen era un virtuós de la guitarra, fins i tot va aplegar a ser director de la Banda de Música de Bombers de València. Adelina va començar a destacar de ben menuda. Amb 5 anys va començar a ser educada musicalment per un important músic de la capital valenciana que als sis mesos d'iniciar-la l'envia a Madrid perquè es posara en mans del cap

del conservatori capitalí, Jesús de Monasterio.

En arribar a la capital amb son pare no disposava quasi de diners. De Monasterio la convertí en la seua alumna predilecta en sentir-la tocar. Va poder realitzar els seus estudis ajudada per una beca de la diputació de València que ja en el segle XIX va ascendir a les 1.000 pessetes.

Promete començà una fulgurant carrera d'èxits que la van dur a tocar a París davant un distingit auditori compost per la duquesa de Vedôme, la princesa Matilde, la infanta Eulalia d'Orleans, la princesa Magdeburg i la duquesa de Fernan-Núñez. La premsa parisenca la qualificà com a "la petite violinista prodige". També actua a Anglaterra on segons la seua biografia se li tenia "una gran devoció".

Després es convertiria en la violinista que amenitzava les recepcions íntimes de la reina Isabel II en palau. Amb posterioritat va viatjar a Amèrica on realitzà un exitosa gira, especialment a Cuba i els Estats Units. Sempre va estar acompanyada per la seua germana Lucia, que amb 8 anys ja tocava el piano d'una manera magistral.

L'altre capítol seria la vida privada d'Adelina. Es va casar amb el senyor Ricardo Zaldo, noble de l'illa i banquer. L'entrada de l'amor en Adelina va significar la fi de la seua carrera i per eixe motiu, Lucia i son pare, desesperat, van tornar a

València, quedant-se Adelina a Cuba.

Des de Galapa, ciutat que es troba en el departament d'Atlàntic de Colòmbia, Adelina li va escriure a la seua amiga Teresa Rovira una carta on li conta que estava feliçment casada i que aviat tornaria a Benifaió amb el seu marit.

Al quedar-se embarassada, Adelina volgué tornar al seu poble, Benifaió, per tenir el seu fill. La criatura va néixer morta al set mesos d'embaràs i Adelina no es va recuperar mai. Al poc temps va caure malalta de peritonitis i va morir el 27 de maig de 1905. El seu poble va retre-li un gran tribut dedicant-li un carrer el 12 de Febrer de 1909. A més, el consistori acordà la creació de l'orquestra de cambra que du el seu propi nom.

El 27 de maig de 2005 es va rendir un gran homenatge a esta gran violinista, amb un concert de violí i piano en el seu honor. Ara es continua homenajant a esta sensacional violinista amb un certamen de música que du el seu nom, i que suposa un gran repte per a milers de joves que aspiren a convertir-se en gran violinistes. Un certamen que enguany s'ha celebrat per segona vegada i que és ja un encontre nacional d'artistes de tot arreu del nostre territori.

Des d'estes pàgines, esperem que l'any que ve es celebre novament i amb la mateixa acceptació el certamen de música de cambra Adelina Domingo.

Benifaió en el record

Francisco González i Salvador Botella fa 50 anys d'un merescut homenatge

De esquerra a dreta: Paco González, Falcade Gimeno, José Mª Iborra, José Clérigues i el Pdt. del Club Ciclista Benifaló Sr. Navarro

De esquerra a dreta: Salvador Botella, Falcade Gimeno, José Mª Iborra, José Clérigues i el Pdt. del Club Ciclista Benifaló Sr. Navarro

Paco Fort, Bibliotecari Municipal

El dia 28 d'agost de 1958 el club ciclista Benifaló va organitzar un doble homenatge a dos figures senyeres de l'esport local: Francisco González Sanchis i Salvador Botella Rodrigo. Entre les activitats que animaren la jornada es feren una ginkana motorista i una carrera de bicicletes sense cadena. Després vingueren els actes institucionals amb el lliurament de pergamins als corredors homenajats per part de les autoritats de l'època.

El programa de l'acte deia: los Presidentes de las Federaciones Levantinas de ciclismo y motorismo, gloriarán las virtudes de estos caballeros deportistas que tanto honran al pueblo de Benifaló y al deporte español. A continuación se trasladarán los homenajeados acompañados de las Autoridades y Jerarquías del deporte, al Salón de Actos del Ayuntamiento donde serán obsequiados con un vino español. Com a cloenda de la Jornada al Teatre Jardín es celebrà un ball de gala i es disparà una traca.

Qui eren estos dos esportistes benifaioners per a fer-los un homenatge amb la participació de tot el poble? En la seua època van ser figures de nivell nacional i fins i tot europeu.

Francisco González Sanchis, conegut com Paco González (3 d'abril de 1913 - 5 de febrer del 2007) va ser deu vegades campió d'Espanya de motociclisme.

Paco González va començar a córrer de forma regular als 36 anys, en 1949, aconseguint en una miqueta més d'una dècada set títols d'Espanya de 500cc., dos de 350 cc. i un de 125 cc. Començà amb una Norton, més tard també va pilotar motos com les BSA, les AJS, les MV, les Montesa o les Bultaco. Fou el primer pilot professional espanyol i en la dècada dels 50 a València se li va conèixer com el pilot de la loteria, perquè cada any, el 22 de desembre, feia la ruta València-Madrid-València per a portar la llista oficial del sorteig de Nadal a penes es publicava. Va establir llavors la seua rècord en 3 hores, 45 minuts.

Salvador Botella Rodrigo (27 de març de 1929 - 17 de desembre de 2006) va ser un ciclista que fou professional entre 1953 i 1962. Durant la seua carrera va aconseguir 27 victòries, entre elles dues Volta a Catalunya, dues etapes al Giro d'Itàlia i una a la Volta a Espanya. Feu quatre Tours, set Girs i huit Vueltas, amb l'Espanol i Faema. Botella fou un dels millors corredors del ciclisme espanyol dels anys 50, amb 33 triomfs, i el primer ciclista d'este país que va vestir la maglla rosa del Giro.

vicente carreres

francisco vaquer

aniceto gujarro

antonio ruiz

arcadio rovira

àngel cerdà

adrián martínez

alberto esparza

álvaro ilácer

antonio blasco

han passat
25 anys...

david ierna

enrique alepuz

enrique marchuet

francisco ferrando

fco. José moyano

fernando montalba

juan antonio rubio

javier baltasar

javier diana

clavaris 1983

javier perpiñá

j. enrique albuixech

j. javier ilácer

josé miralles

josé calleja

juan piles

juan primitivo

leopoldo garcía

miguel valbuena

pascual vicente

ramón ferris

roberto zafra

salvador sanleón

vicente orbal

vicente fort

vicente ortiz

vicente vela

enrique bayo

josé guillermo domingo

juan josé fort

carlos blasco

carlos moreno

ramón bausa

ramón bausa

gabriel magraner

cesar de la asunción

alberto mari

arcadio guillem

felipe lópez

juan carlos polo

manuel fernández

marco rovira

alfonso barberá

clavaris
hem
tornat... 83

Hem tornat. Crèiem que faltava una eternitat perquè passaren 25 anys i ja estem ací.

Va ser un any molt divertit. Segurament per a molts, dels millors dels quaranta i pocs que tenim. Amb poc trellat i moltes ganes, vam fer la festa i alguna gamberrada. Vam tindre algunes dificultats, com no poder fer el "Pato" en el seu lloc per obres, i ho vam fer en una bassa de bales de palla i plàstic. També tragarrem algo de fang de la pantanada a Alzira. La festa no va faltar. I la cordà tampoc. Per entonces l'objectiu era fer una bona cordà, i això hui en dia s'ha perdut per falta d'interès i les noves lleis. Una llàstima.

Volem desitjar a tots els benifaionencs i als que vénen a festes que s'ho passen molt bé, que per a això estan. I el nostre aniversari el dediquem al nostre amic Alberto Mari, que ens va deixar abans d'hora, a les nostres famílies i a les nostres acompanyants d'aquell any i d'ara, que ho van disfrutar però també van tindre molta paciència

VISCA BENIFAÍO I VISCA LA DIVINA AURORA

Fa
10 anys

Vanessa
García Rodríguez
Reina
de les festes 1998

Era l'any 98, una jove de Benifaió representava a les nostres festes patronals.

D'ulls verds i somriure captivador Vanessa va ostentar l'honorable càrrec que moltes altres joves havien presidit, el de ser la reina de les festes. Ara, 10 anys després cal repassar la història i obrir les fulles festives d'un any on l'excel·lent l'actuació del Dúo Dinámico a la presentació o l'arribada al ball de gala de les dames d'honor amb una calessa de cavalls foren algunes de les anècdotes festives del regnat de Vanessa

Les dames

Ángela Girona Montalt,

Xelo Cerveró Penco,

Manoli Martínez Mínguez i

Susana Almodóvar Soler

acompanyaren a Vanessa

durant el seu regnat

Pablo Fernández

Encara que haja passat ja una dècada Vanessa recorda perfectament cada instant d'aquelles festes del 98 on com ella diu "baix tindre l'honor de representar al meu poble durant les festes patronals".

Obrir l'àlbum fotogràfic és al mateix temps deixar lliure els records, les anècdotes, els moments viscuts per Vanessa i les seues dames d'honor durant uns dies dels mes d'agost on foren les vertaderes protagonistes de la festa.

La reina de 1998 te molt clar quin és l'acte

que va viure amb més intensitat: "Sens dubte la presentació, un moment que mai oblidaré, el sentir el teu nom, el creuar la Plaça Major, tot el poble pendent i jo desfilar cap a l'inici del meu regnat, una cosa increïble" assenyala emocionada Vanessa. Aquella nit del 7 d'agost del 98 culminà amb l'actuació del Duo Dinámico "un concert excel·lent on el públic va disfrutar i molt de les seues conegudes cançons" recorda Vanessa.

I a partir d'eixe moment la festa plena enca mina a Benifaïó cap a uns dies replets d'es-

deveniments festius, culturals, esportius i sobretot "tradicionals per que pense que açò és molt important en una festa, mantindre com fa el nostre poble els nostres arrels continuant fomentant els actes tradicionals" destaca la protagonista d'aquelles festes. L'arribada de les seues dames amb una calessa de cavalls al ball de gala, els concerts, les entregues de premis, el pato etc... son molts actes que com diu Vanessa "ara viura Leticia com a nostra Reina del 2008 a la que desitge disfrute intensament cada segon d'estes festes."

Les Bodes a Benifaió als anys 50

Pablo Fernández

Boda Mariano Sánchez i Catalina Durán

Les bodes son sens dubte un esdeveniment important no sols per als contraents sinó per a tota la família i amics que s'uneixen en este dia a l'alegria del nou matrimoni.

Molt han canviat les bodes des dels temps aquells per la dècada dels 50 quan tot un poble eixia al carrer per veure de prop la comitiva, baix l'atenta mirada d'una madrina amb "peineta" i mantellina i el padri amb puro i mocador a la botxaca. Este reportatge pretén introduir-nos, mitjançant fotografies cedides per Fotos Maiques, en aquelles bodes a Benifaió dels anys 50, instantànies que son testimoni muts d'un esdeveniment familiar i per que no dir-ho també social.

Boda José Alejo i Adela Mari

Com es pot veure a la imatge els carrers empedrats d'aquella època i l'expectació de la gent fent el típic "paseillo" a la noia són un símptoma de com ha passat el temps.

Boda Bautista Martí i Fina Carbe

La fotografia a la porta de l'església amb els familiars continua a hores d'ara sent un tòpic. Els més menuts del poble s'animaven a la parulla per eixir també a la imatge.

Boda Rogelio González i Maria Muntóli

Parella recent casada i madrina mostren orgullosos la típica bandeja de plata on els convidats aportaven la seua ajuda econòmica al comit de la parula. Observem també com algunes novies vestien per entonçes en este dia el color negre.

Boda Salvador Llácer i Pacilita Raga

L'entrada a la Plaça es feia per l'actual Plaça del Progrés. La noia amb un gran vel que li cobria el rostre era acompanyada per un padrí amb "sombrero elegant". També es pot veure el desaparegut banquet d'esta plaça decorat amb pedres de mosaic.

Boda Pepe Alenza i Toro Rovira

L'excursió de l'església també es podia feia per l'actual Plaça del Progrés. Com regem la gent eixa al carrer amb roba "d'anar per casa i davant" deixant als quefers diaris per vote de prop a la nova parella. Altre tipus de vestimenta en la noia, el trage de folc i jaqueta.

Boda Vicentia Santoria i Rosa Izquierdo

El traje curt en la novia vegem que era típic en algunes cerimònies. Algunes famílies aprofitaven l'esdeveniment per que algun membre de la família prengués la comunió com vegem a la imatge junt a la novia.

Boda Ramon Carbonell i Rosa Jalla

Altre costat molt diferent als actuals. La sala presidencial no sols era ocupada pels padrins, sinó a més per altres familiars directes i inclús el propi rector que va oficiar la cerimònia.

Boda Baudista Martí i Pina Corbo

Moment de l'acte cerimonial dins del temple parroquial. Per aquella època, i anys després, continuava vigent el tapar amb una tela blanca als contraentes simbolitzant la unió i la protecció matrimonial entre els dos nous esposos.

Boda Salvador Piles i Julia Gimeno

Una de les cerimònies amb més expectació de la dècada dels 50 a Benifaïó fou esta. La novia era filla de l'alcalde d'entonces Sr. Gimeno i com a padrí va assistir el governador civil de València.

Boda Ramón Molina i Paqueta Sarrail

Trage de la novia amb una cola de gran dimensió i junt al marit abans d'entrar al vehicle típic de l'època. Els veïns i familiars s'arriueven a la nova parella com a protagonistes indiscutibles d'una jornada d'ensomni.

Els Manents, dolçainers de Benifaió

Juan Manent Esteve "Joanet" i el seu fill Benjamí Manent Pérez en una imatge dels anys 40 com als únics dolçainers de Benifaió d'aquella època

Benifaió sempre ha estat lligat a la música, als autodidactes i compositors, als músics de professió i de vocació.

La família Manent de Benifaió també té en els seus avantpassats uns arrels musicals valencians amb la dolçaïna i el tabal.

Juan Manent Esteve "Joanet" i el seu fill Benjamí Manent Pérez interpretaren als anys 40 i 50 del segle XX multituds de peces musicals amb notes que eixien del tabal i la dolçaïna.

Festes com les de Sant Antoni estigueren ambientades per este duo familiar que encara son recordats per molts dels nostres majors.

Pare i fill amb la dolçaïna i el tabal tocant en la festa de Sant Antoni de Benifaió als anys 50

Regino Más i Mari
fill predilecte
de Benifaió

...a les festes d'agost la corporació municipal volia honrar la figura del fill il·lustre. Els actes consistiren en rebre l'artista a l'entrada de la població i en comitiva anaren a la plaça de bous on si va fer un homenatge

Portada del programa d'actes que va editar l'Ajuntament de Benifaió a l'agost de 1949 on es recullen els actes a celebrar dedicats a Regino Mas

Paco Fort, Bibliotecari Municipal

Com molts de vostès sabran l'any que vé Benifaió tindrà una falla especial, la reproducció d'una que guanyà el primer premi de la secció especial a València l'any 1944. La llei de l'embut és el seu títol, obra de Regino Mas Mari, considerada com una de les millors falles de la història. El motiu d'esta repulca és la commemoració del 60è aniversari de la proclamació de fill predilecte de Benifaió del insigne artista que fa just ara 40 anys que va faltar en un accident laboral en caure d'un andami. Recordem l'any 1949 mirant el llibre de festes amb el saluda oficial:

"Nota simpática de estas fiestas la constituye el extraordinario homenaje dedicado a nuestro compatriota, gloria del arte fallero, el incomparable artista D. Regino Mas Mari, que culminará con el descubrimiento de la lápida que por acuerdo del Ayuntamiento presidirá con su nombre una de las nuevas calles de la villa". Amb estes paraules de l'alcalde de Benifaió s'encoratjava a la població a participar en els actes que a les festes d'agost la corporació municipal volia honrar la figura del fill

il·lustre. Els actes consistiren en rebre l'artista a l'entrada de la població i en comitiva anaren a la plaça de bous on si va fer un homenatge, per a després descobrir la làpida amb el seu nom al nou carrer de la

Una de les moltes imatges que es publicaven als mitjans de comunicació dels anys 50 parlant de la professionalitat indiscutible de l'artista al món de les falles

Regino era el número 1 en la seua professió. Guanyava tots els primers premis quasi de manera correlativa, generava idees que després han resultat clàssiques en el món de les falles i era un dels creadors de símbols i iniciatives d'allò que rodeja la creació artística d'un ambit tan especial.

població. Per la nit es celebrà una gran Verbena en honor a les falleres amb la presència de Regino.

Contrasten les paraules de l'alcalde amb les que signava el coronel Bona Callejas en el consell de guerra núm 11756 on condemnaven a Regino Mas i a Francisco Almela i Vives a sis mesos i un dia de presó menor per auxili a la rebel·lió per signar un manifest contra el Movimiento Nacional "y a sus principales figuras las trataba con ironía soez, las que hacía extensiva a otros personajes, jefes de potencias extranjeras, todo

ello impulsado por no desagradar a los mandos rojos con quienes convivía, siguiendo la directriz trazada por los comunistas rojos, si bien la falla a que hace referencia no se llegó a exponer."

¿ Què podia provocar que un personatge condemnat pel règim reba uns anys després un homenatge amb carrer propi al seu poble en una edat encara jove? ¿ Qui era Regino Mas? Regino era el número 1 en la seua professió. Guanyava tots els primers premis quasi de manera correlativa, generava idees que després han resultat clàssi-

ques en el món de les falles i era un dels creadors de símbols i iniciatives d'allò que rodeja la creació artística d'un ambit tan especial. Diu Jesús Ovejero "La época que le tocó vivir a Regino Mas puede decirse entonces que pertenece a la más alta expresión de lo que ha llegado a ser un artista fallero, puesto que las condiciones sociales que se atravesaron fueron tan distintas y antagónicas, que se hace difícil pensar como se pudo salvar la profesión ante tanta adversidad. En este proceso, al cual aludo, se incluye la época anterior a la

L'enginy i l'humor valencià de carrer davant l'escassetesa d'articles de primera necessitat, l'estraperlo, les xavoles eren eines que un cervell lúcid com el de Regino no podien deixar passar

guerra civil, donde el monumento fallero tenía un sentimiento y una influencia social importantísima"

En la postguerra fer falles amb sàtira podia arribar a ser perillós. Regino Mas rebé dos galletades de Ramon Gordillo l'any 1947 perquè el mandatari de la Fira de Mostres no va saber engolir les crítiques a la institució, ni a l'estraperlo de café de la Guinea ja que la falla la plaça del Mercat treia un ninot amb la cara de Gordillo vestit de cambrer omplint un sac de café amb dos negres. Hi ha gent que no té sentit de l'humor! Regino

Monument faller obra de l'artista Regino Más plantat a la Plaça del Mercat de València a l'any 1944 baix el lema "La llei de l'embut".

Benifaio rendirà homenatge a Regino plantant una rèplica d'este monument a les pròximes falles.

rebé un homenatge de desagravi. Hi ha qui diu que Regino era baixet i el tal Gordillo li treia dos pams d'alçaria. Ara tots recordem el sac de café, no sé qui guanyà l'enfrontament.

L'enginy i l'humor valencià de carrer davant l'escassetesa d'articles de primera necessitat, l'estraperlo, les xavoles eren eines que un cervell lúcid com el de Regino no podien deixar passar. Però Regino Mas no limità la seua activitat a les falles, decorats per a

pel·lícules, ambientació teatral, gegants i nanos, fins i tot la titella de la gosseta Marilyn que tots els que tenim més de quaranta anys recorden de la televisió dels 60. També va tindre un periple americà per la República Dominicana per a la celebració de la Gran Feria Internacional de la Paz y

El 25 d'abril de 1999 les filles de Regino Más acudiren al carrer que porta el nom de l'artista a Benifaló per a presidir l'homenatge que l'Ajuntament va robre a l'artista en el centenari del naiximent de Regino

Regino encapçalà un grup d'artistes valencians que realitzaren carrosses, pavellons, pintaren murals, alçaren escultures monumentals i realitzaren diverses activitats culturals

Confraternidad del Mundo organitzada per Trujillo, el dictador d'eixa república. Regino encapçalà un grup d'artistes valencians que realitzaren carrosses, pavellons, pintaren murals, alçaren escultures monumentals i realitzaren diverses activitats culturals.

Francisco Agramunt diu que Regino Mas es "no sólo una de las figuras más emblemáti-

cas del mundo de las fallas, sino un pintor de caballete de primera magnitud, un comprometido republicano y un gremialista que propició la creación de la Ciudad del artista Fallero de Valencia. Protagonista principal de la actividad fallera en la primera mitad del siglo, su biografía es valiosa no sólo para los aficionados al mundo de las fallas,

sino para cualquier lector que quiera informarse de la actividad plástica e intelectual desarrollada en la Valencia de su tiempo"

Els recomane la lectura del llibre Regino Más: historia de una época publicat per Albatros a l'any 1999 on diversos autors ací citats fan una visió global d'esta figura senyera de la cultura de Benifaló.

Francisco Agramunt
 diu de Regino:
*"Protagonista principal
 de la actividad fallera
 en la primera mitad del
 siglo , su biografía es
 valiosa no sólo para
 los aficionados al
 mundo de las fallas,
 sino para cualquier
 lector que quiera infor-
 marse de la actividad
 plástica e intelectual
 desarrollada en la
 Valencia de su tiempo"*

Monuments fallers
 obres de Regino Más
 plantats a la dècada
 dels 40 a la ciutat de
 València aconseguint
 l'artista primera premis
 i el reconeiximent del
 gremi faller.

Recordant a...

Vicent Rovira "l'Escolà"

El passat 18 de febrer de 2008 es va complir 25 anys des que ens deixarà per sempre D. Vicent Rovira Duart, **conegut per tots com el tio Vicent "l'Escolà"**. Tota una vida al servei de la parròquia de Benifaió avalen la gran quantitat de veïns que encara recorden la figura d'este **home, amic, mestre i moltes coses més que demostren la gran qualitat humana de l'Escolà**.

Vicent l'Escolà a l'esquerra de la imatge
ajudant en una benedicció inaugural a
un jove D. Antonio Puchades.
Dècada dels 60

Luis Santonja

El pare de Vicent ja va exercir de sacrista, el destí va voler que Vicent continuara la tradició familiar i amb tants sols set anys deixa ben clar que és el que volia ser.

Conegut per tots com "l'Escolà", Vicent Rovira va servir durant tota la seua vida als demés, sobre tot als més necessitats. Als serveis de la parròquia ajudava i acompanyava al parroc, apuntava al seu dietari cada dia tot el que es menejava per Benifaïó, si tronava, si pedregava o feia molta calor, si al solemament d'eixe dia havia assistit molta o poca gent, les cerimònies, els batejos, el toc de les campanes, algo així com un cronista però mai reconegut.

El tio Vicent "l'Escolà" és pot considerar com una digna institució de la nostra parròquia, forma part del records de molts veïns de Benifaïó que de segur en imatges fotogràfiques de les dècades dels 50, 60 i 70 troben en algun esdeveniment religiós al tio Vicent prop del parroc, en segon lloc però pendent de tot.

Va ser mestre, un home gran, sense ser sacerdot ajuda a molts, no va ser escriptor però recopilà dades importants de Benifaïó, no era historiador però la història de Benifaïó li deu molt a Vicent. Gràcies per tot.

També a l'esquerra de la imatge
l'Escolà junt a un jove D. Alfredo,
el vicari Enríque García Tadeo i
Salvador Costa arreglant dades
per arxivar a l'Ajuntament
Finals anys 50

Sant Antoni,
una tradición que sigue **ilusionando**

Esta tradición, ya centenaria, arranca gracias, principalmente, a las vecinas de las calles La Torre, San Carlos y Adelina Domingo, entre otras muchas

Clavariessas de Sant Antoni preparando el reparto de los panes, ya bendecidos, para los vecinos

Mª Carmen Sanchis Maliques

Estoy segura de que más de la mitad de los que están leyendo estas líneas, habrá ido alguna vez a las fiestas de Sant Antoni. Puede que a la tradicional xocolatà, a las famosas calderas o casi seguro, a la bendición de los animales.

Pero para aquellos 'despistados' que no han saboreado una tradición que dura más de 100 años en Benifaió, les contare por qué es una fiesta tan bonita y festejada en esta población de la Ribera.

Esta tradición, ya centenaria, arranca gracias, principalmente, a las vecinas de las calles La Torre, San Carlos y Adelina Domingo, entre otras muchas.

Fue a principios del Siglo XX cuando un grupo de mujeres decidió salir con cestas recorriendo el pueblo con la esperanza de recolectar alimentos para las que fueron las primeras calderas. Desde garbanzos hasta morcillas, pasando por el arroz que el Molino de Antonio Pons les daba. De esta espontánea y sencilla manera se empezó con la tradición, que aún hoy sigue viva, con las grandes calderas de arroz que se preparan y a las cuales la gente acude con ilusión.

El pan de Sant Antoni es otra de las costumbres que continúa. Los habitantes de Benifaió llevaban el pan a casa de una de

las clavariessas, adonde acudía el cura a bendecirlo, y que luego se repartía y se reparte entre todo el pueblo.

Hablando de Sant Antoni, no hay que olvidarse de la tradicional 'foguerà', que se celebra cada 17 de enero. Yo misma recuerdo haber ido por el pueblo pidiendo cajas de cartón para la 'foguerà'. Hoy en día, son las clavariessas las que se ocupan de esta costumbre.

Una de las personas que más vivió y vive esta fiesta es Dolores Llàcer Sanfelix, más conocida como Lolita, quien rememorando viejos tiempos nos contó parte de sus bonitos recuerdos. Desde la bendición de los

Otro momento crucial de la fiesta en honor al patrón de los animales, la típica bendición de las calderas, donde también observamos a vecinos muy próximos al cura párroco. Una fiesta que cobra aquí su aspecto más gastronómico con el reparto de calderas entre los asistentes tras este acto religioso

En la actualidad, aunque todavía perduran las bendiciones de panes y calderas con el posterior reparto a los vecinos, está cobrando mayor protagonismo la bendición de los animales. En la imagen vemos la última fiesta a Sant Antoni el pasado mes de enero. Un gran desfile de caballería y el numeroso público asistente confirman que esta fiesta, tras más de un siglo de existencia en Benifaió, sigue ilusionando a todos.

El cura párroco bendice los panes rodeado de una multitud de vecinos que son testigos principales de un momento importante de la fiesta de "Sant Antoni"

Sant Antoni
siempre salió
adelante,
incluso cuando no
había clavarriessas, ya
que siempre había
tres o cuatro mujeres
dispuestas a
organizarlo todo,
y que la tradición
no se quedara
atrás

panes, hasta la cabalgata que se hacía la víspera de la fiesta.

Sant Antoni siempre salió adelante, incluso cuando no había clavarriessas, ya que siempre había tres o cuatro mujeres dispuestas a organizarlo todo, y que la tradición no se quedara atrás.

Para los más curiosos, les diré que la imagen de Sant Antoni se guarda en las casas de las clavarriessas durante todo el año, pasando de casa en casa, y generando un motivo de celebración cada vez que la ima-

gen cambia de residencia.

Pero seguramente, sea la bendición de los animales el acto más conocido y al que más gente acude. Siempre se ha celebrado en la 'plaçeta' de Sant Antoni, aunque desde hace un par de años y debido a la falta de espacio, se celebra en la calle Caballeros. Es una costumbre especial, sobre todo, para los niños, que llevan a bendecir toda clase de animales, desde perros y gatos, pasando por conejos y tortugas, sin olvidarnos de los tradicionales caballos.

Momentos que todos podremos recordar para siempre gracias a las cientos de fotografías que el 'tio Maiques' disparó, y al que desde estas líneas quiero recordar.

Calderas, xocolatà, foguerà, bendición de los animales...un sinfín de momentos que el pueblo de Benifaïó disfruta con alegría desde hace más de un siglo.

Una tradición imparable, que gracias a los vecinos, se celebra cada año con mayor ilusión.

Bernardo y su “misteriosa historia”

Eran las siete de la mañana,
Bernardo se acababa de
levantar. Le dolía la espalda
debido al duro trabajo del
día anterior. La lluvia había
cesado pero los canalones
aún lanzaban a borbotones
el agua alborotada de
aquella noche tempestuosa.

Nota:

Las personas y hechos descritos en este relato son rigurosamente históricos. Bernardo es mi abuelo. La señora de la fotografía es Rosa, esposa de Bernardo y mi abuela. La otra fotografía es de Vicente García Serer, hijo de Bernardo y Rosa, mi padre.

José García Perpiñá

Sobre las once de la mañana, la dueña de la casa empezó a gritar por el hueco de la escalera, a voces destempladas, que una llama extraña había aparecido en un dormitorio

Por la parte de la Albufera roncaba el trueno monótono y cansino. Del norte soplabá desenfrenado el viento azotando sin piedad puertas y ventanas. En el interior de la casa que habitaba en la calle de Vela, sonaba sin descanso la cadencia impertinente de las goteras, que se aliviaban sobre los cubos y cacerolas colocados estratégicamente para evitar encharcamiento. Su hijo Vicente dormía en el "trespol" aterido de frío, sus hermanas Vicente y Elvira, en el pequeño cuartito del corral, a espaldas de la pocilga, el pesebre y el gallinero.

Bernardo García Bono, el protagonista de este relato, había llegado a Benifayó huyendo del hambre que le acosaba desde niño en su pueblo natal, Carlet. Era el hijo mayor de ocho hermanos y desde pequeño, y sin padres, se vio en la necesidad de trabajar para mantener a sus hermanos menores. Sus padecimientos imprimieron en él un carácter austero, serio, algo retraído y tímido, pero en cambio bajo ese tapiz de debilidad, se escondía un mozo alto, corpulento, de facciones agradecidas, trabajador y honrado.

Se casó con Rosa Serer Balaguer, natural de Benifayó, mujer de mediana estatura, ojos brillantes, espabilada e inteligente, con la que tuvo tres hijos: Vicente, Elvira y

Vicente. Las hijas eran modistas, Vicente trabajaba de jornalero en casa del "Acolic". Rosa, aparte de sus labores domésticas, se dedicaba a vender máquinas de coser Singer por todo el pueblo.

Bernardo desayunó con calma y se encaminó a la plaza. La calle de Vela rebosaba de barro, en la del Ángel, los serenos, escalera en ristre, apagaban los faroles de petróleo del alumbrado público. Unos gatos correteaban maullando desesperadamente por los tejados. Por la calle Mayor cruzaban los madrugadores envueltos en sus capas, mientras en la plaza, en el "pouet" dos labradores tempraneros llenaban sus rudimentarios botijos campestres. Bernardo alcanzó la plaza y entró en una taberna a tomar unas copas y charlar un ratito con sus amigos. Hablaron del tiempo, de los desastres de la guerra de África, de la Restauración y de lo cara que estaba la vida. Luego se dirigió a la herrería donde trabajaba de jornalero.

Dicha herrería era un enorme caserón ubicado en la plaza de la estación. Entrando a la derecha, estaba la fragua, el yunque, la afiladora y demás herramientas de trabajo. A la izquierda, separada por una cristalera, la vivienda de los amos. La planta baja de ésta la ocupaban la cocina, el pozo, el

comedor, el retrete y una escalera de acceso al piso superior donde estaban los dormitorios.

El dueño de la herrería había alcanzado cierto nivel de bienestar, dado que tenía a su servicio varios trabajadores y una criada. La mañana transcurría con toda normalidad, resoplaba la fragua, tintineaba el yunque, chirriaba la afiladora soltando un impresionante chorro de chispas, mientras la taladradora originaba brillantes tirabuzones metálicos al perforar una pieza. Nadie sospechaba, ni por asomo, la extraña aventura que iba a correr Bernardo en días sucesivos.

Sobre las once de la mañana, la dueña de la casa empezó a gritar por el hueco de la escalera, a voces destempladas, que una llama extraña había aparecido en un dormitorio. Los trabajadores de la herrería abandonaron su tarea y subieron con premura al piso para apagarla. Pero mientras se ocupaban de ello, otra llama apareció en el comedor, en la planta baja. Descendieron todos apresuradamente a fin de sofocarla, cuando entretanto, una tercera llama se manifestó en mitad de la escalera. Los hechos eran rarísimos e inexplicables. Los presentes quedaron asombrados y aturridos. ¿Qué era aquello?..

Pasaron los días. Al parecer, el problema quedaba resuelto, pero no, **inopinadamente**, apareció en un dormitorio una nueva llama que prendió en una cortina, y de ésta saltó al colchón de la cama...

Bernardo, esposado y entre dos tricornos, sufrió la humillación de pasar por las calles como un vulgar delincuente. Las mujeres se asomaban a sus puertas y al pasar lo insultaban tratándolo de brujo y hechicero.

Pasados unos días, los hechos se repitieron: las misteriosas llamas, semejantes a los fuegos fatuos que revolotean sobre las tumbas del cementerio, se prodigaban en los lugares y tiempos más insospechados de la casa.

Cundió la noticia por todo el pueblo, y los vecinos, que en aquella época eran tan religiosos como supersticiosos, que creían en duendes, hechizos y encantamientos, llegaron a la conclusión de que aquellas llamas eran obra del diablo y que la herrería estaba embrujada.

Los dueños de la casa encendieron "minetes" y velas y se rezaron rosarios y plegarias para ahuyentar a los malos espíritus, pero en vano, las llamas no cesaban. Hubo que recurrir a la Iglesia para que exorcizara la herrería.

Y se organizó la comitiva. Delante iba el sacristán con la cruz enhiesta, a su lado, los monaguillos portando los ciriales; detrás unas devotas ostentando sus chisporrote-

antes cirios, el exorcista, Ritual Romano del Exorcismo en mano, más el vicario con el hisopo. A la puerta de la herrería se rezó la oración a San Miguel Arcángel y a continuación el exorcismo:

"... En el nombre de Jesucristo, nuestro Dios y Señor... confiadamente nos aprestamos a la tarea de repudiar los ataques y engaños del diablo.... Te expulsamos de nosotros quienesquiera que sean, espíritus sucios, todos los poderes satánicos, todos los invasores infernales, todas las legiones malvadas, asambleas y sectas..." clamaban el exorcista en voz alta. Luego, se rociaron con agua bendita todas las habitaciones y dependencias de la atormentada herrería.

Pasaron los días. Al parecer, el problema quedaba resuelto, pero no, inopinadamente, apareció en un dormitorio una nueva llama que prendió en una cortina, y de ésta saltó al colchón de la cama amenazando incendiar toda la casa. Cundió la alarma. El

vecindario, temiendo ser contagiado por el embrujo de la herrería, no se atrevía a colaborar en la extinción del incendio, por lo que el dueño y los trabajadores sufrieron lo indecible para sofocarlo.

No había manera de evitarlo. El misterio de las llamas espontáneas abrumaba a los moradores de la casa, el tiempo que espoléaba el morbo del pueblo en el lavadero público, casinos, peluquerías y tertulias. Ya estaba claro, la herrería estaba embrujada. Por fin apareció un esperanzador rayo de luz, la criada de la casa afirmó que las misteriosas llamas las provocaba Bernardo aprovechando la confusión que originaban las numerosas entradas y salidas de los clientes en la herrería o simulando ir al retrete para aliviar sus necesidades. Es más, denunció los hechos ante la guardia civil del pueblo, acusando a Bernardo de incendiario.

La benemérita tomó cartas en el asunto, se personó en la herrería, esposó a Bernardo y

El juez apuntó que había habido un incendio de por medio, no quedaba otra alternativa que resolver el caso en un juicio penal. Se constituyó el tribunal...

lo encerró en el calabozo de la torre de la plaza. Bernardo, esposado y entre dos tricornios, sufrió la humillación de pasar por las calles como un vulgar delincuente. Las mujeres se asomaban a sus puertas y al pasar lo insultaban tratándolo de brujo y hechicero.

El juez del pueblo declaró que el caso no era de su competencia, por lo que lo remitió al Juzgado de Primera Instancia de Carlet, en cuya prisión permaneció Bernardo algunos días.

Pero dio la casualidad de que nuestro protagonista, como dijimos, era natural de este pueblo, donde tenía una familia numerosísima (Els Caneus) y muchos amigos, quienes enterados del caso, se congregaron en masa ante la puerta de la prisión protestando semejantes atropello. Además, sus parientes solicitaron una audiencia al juez para aclarar el caso, quien, tras muchos ruegos, la concedió. Los solicitantes argumentaron que dada la honradez del acusado, era imposible que hubiera cometido

tales tropelías, además el caso no era tan simple como parecía pues estaba rodeado de un halo de misterio. El juez apuntó que había habido un incendio de por medio, no quedaba otra alternativa que resolver el caso en un juicio penal. Se constituyó el tribunal. El juez en el centro sobre una alta tarima, a su izquierda el fiscal, a la derecha el abogado defensor de turno. Como el caso era tan morbosos como raro, la sala del Juzgado se llenó a tope de gente de Carlet y vecinos de Benifayó que acudieron en carros y bicicletas para husmear personalmente el desenlace de tan intrigante acontecimiento.

Empezó el juicio. A las preguntas del fiscal bernardo negó obstinadamente los cargos que le imputaban. Luego, declararon como testigos los trabajadores de la herrería. Todos conocían lo ocurrido en la vivienda, pero desconocían la causa que originaba las llamas, en el pueblo se creía que las misteriosas llamas las provocaba Satán,

La incertidumbre y la ansiedad flotaban sobre las cabezas de todos los presentes en la sala. ¿Cómo acabaría tan intrigante embrollo? ¿Quién era el culpable?

declararon.

La incertidumbre y la ansiedad flotaban implacables sobre las cabezas de todos los presentes en la sala. ¿Cómo acabaría tan intrigante embrollo? ¿Quién era el culpable? Al llegarle a la criada de la casa su turno de declarar, aunque ésta intentó mantener su aplomo, se puso pálida como la cera, temblaba de pies a cabeza, tartamudeaba y se contradecía. El Ministerio Fiscal aumentó la presión del interrogatorio y al fin, la mentada criada se desplomó. La malvada mujer confesó, entre llantos, que el demonio incendiario era ella. Se había enamorado localmente de Bernardo, a quien le había hecho varias veces proposiciones deshonestas y para vengarse de él, montó todo aquel tinglado de fuegos, misterios e incendios tan extraños como originales. Bernardo fue absuelto de sus cargos y rehabilitado en su honorabilidad, sin que sepamos que camino siguió aquella depravada y rencorosa mujer.

Cincuentenario del nuevo coro y órgano

Parroquia San Pedro Apóstol Benifaió

Josep Mari García

El órgano con que contamos actualmente en la parroquia de San Pedro Apóstol de Benifaió, se pensó para sustituir el que ocupaba el lateral izquierdo del Presbiterio o espacio donde se sitúa el Altar Mayor, desaparecido años antes. Aquél era de estilo barroco con tres conjuntos de tubos en vertical y otro con las flautas mayores en horizontal.

A finales de los años 50, el entonces cura párroco, D. Salvador Peñarrocha, consiguió de las autoridades de entonces las donaciones necesarias para la construcción del coro y, de los particulares, por medio de rifas y donativos, la totalidad del coste del nuevo órgano, que ahora se situarían a la entrada del templo, sobre el atrio o cancel para dejar despejado el presbiterio.

De hecho, si se observan las primeras columnas en el interior de nuestra iglesia, se puede apreciar que están reforzadas con pilares interiores, adosados a las columnas normales de cada altar lateral, con el objeto de soportar la nueva obra, cosa que debió considerarse necesaria entonces por el tipo de construcción que se realizaba.

Al nuevo coro se dio acceso desde la escalera del campanario del lado izquierdo (entrando) de la iglesia, mediante un pequeño túnel practicado en los muros del campanario y de la nave principal. Todavía recuerdo cómo de bien pequeño, hechizado por aquellos unas veces grandiosos, otras sutiles, otras vibrantes sonidos de tan maravilloso instrumento, sin poder refrenar mi curiosidad y con la promesa de no hacer ruido, subía cautelosamente aquella larga escalera y pasaba buenos ratos sentado en

Imagen actual del nuevo coro y órgano con acceso desde la escalera del campanario

los últimos escalones de este nuevo acceso, disfrutando de sonidos tan diferentes a los que mi ávido oído de niño estaba acostumbrado.

Según relata el Sr. Rovira, sacristán de tan grato recuerdo para la mayoría de nosotros, en los días exactamente anterior y posterior a la ceremonia de coronación del que sería el gran Papa de nuestra generación, Su Santidad Juan XXIII, el 4 de noviembre de 1958, y después de la aclimatación de los

tubos durante dos meses y de su costoso montaje, sonó por primera vez nuestro nuevo órgano.

Éste es de estilo romántico tardío, y hermano del que se instaló en la iglesia de San Valero del barrio de Ruzafa en Valencia, fabricados ambos por la casa A. Amezua y Cia de San Sebastián, fundada por los sucesores del gran organero vasco Aquilino Amezua.

Estudiosos de los órganos fabricados en el País Vasco, como Esteban Elizondo lo citan entre los últimos organeros seguidores de la línea romántica europea, a la que sucedería la línea neoclásica, con órganos de distinto timbre. (Ver Revista int. de Estudios Vascos, nº 47, 2 de 2002, pags. 652 a 655: www.euskomedia.org/PDFAnlt/riev/47652655.pdf)

En otro apartado titulado "Los mejores órganos románticos" de la página web www.noticiasdegipuzkoa.com/ediciones/2007/09/17/vecinos/donostia-auzoak/joyas.php, se puede leer: "La fiebre romántica revolucionó a los organeros vascos, en especial al azepeitarra Aquilino Amezua, pionero de la organería guipuzcoana. Aprendió en París, en la fábrica de Stoltz, la construcción de tubos, sin romper del todo con la tradición clásica y barroca. Amezua dejó su organería a un equipo de

Detalles del coro de Benifaió, a la izquierda el teclado del órgano y la derecha el conjunto de tres tubos en vertical

Jóvenes operarios que fueron luego eminentes organeros de esa escuela: los procedentes de la casa Elezgaray y Compañía de Azpeitia. Cuando Amezua murió, dos discípulos suyos, Luciano Caucal y Leocadio Galdós, continuaron su actividad en la fábrica que se construyó en Ergobia. Su nombre comercial fue Amezua y Cia. y fabricaron al menos 21 órganos repartidos en el territorio guipuzcoano."

Nuestro órgano, pues, no será un valiosísimo instrumento, pero su valor no es ni mucho menos desdeñable. Y con él, nuestra parroquia, y por ende Benifaió, volvieron a tener un instrumento de primer orden, plenamente adecuado para sus eventos religiosos solemnes. El coro parroquial refundado aquel mismo año por un grupo de aficionados dirigidos por la organista titular Emérita Cardona se encargó de conjun-

tar sus voces con el órgano para ello. Y después de muchas vicisitudes y de los altibajos que en todo grupo se suceden, sigue haciéndolo a fecha de hoy.

Os invitamos, pues, a todos, a participar en los actos que estamos preparando para celebrar el 50 aniversario de este nuestro órgano que es de de todos, y que consistirán en tres conciertos a cargo de organistas de prestigio con diversos acompañamientos que tendrán lugar, D.M., en plenas fiestas patronales el primero, a finales de octubre el segundo y por navidad el tercero. Además de la edición de un CD de música para órgano en el que la cuarta parte aproximadamente estará interpretada con el nuestro.

Para conocer los detalles de dichos eventos, les remitimos a los boletines culturales del ayuntamiento donde amablemente

serán incluidas las oportunas reseñas. Con toda nuestra ilusión y afecto, en nombre de la comisión organizadora,

HISTORIA DE LA CONSTRUCCION DEL CORO Y ORGANO

FUENTE: Diario de la Parroquia

AUTOR: el entonces Sacristán D.Vicente Rovira Duart

Miércoles 1 de enero de 1958:

Nota:

A causa de las obras que se están realizando en el Cancel y Coro, a la entrada

"Lunes 19 de mayo de 1958, hoy por la mañana a las 8'30 llega el camión de San Sebastián con el nuevo órgano"

del Templo, no se celebra el Triduo de la cuarenta horas de fin de año y...

Lunes 3 de febrero de 1958:

Nuevo Cancel:

Hoy es colocada la Barandilla de Hierro en el mismo, la cual ha sido construida por el herrero de ésta, D. Eduardo Greus Costa.

Martes 4 de febrero de 1958:

Nuevo Coro:

Hoy empiezan los albañiles a colocar los ladrillos del pavimento y el carpintero D. Vicente Rovira Lizondo coloca los herrajes en las puertas de los campanarios y Coro.

Jueves 6 de febrero de 1958:

Hoy empiezan los albañiles a quitar el andamio.

También queda instalada la conmutación de luz eléctrica en la escalera que da subida al Coro.

Jueves 13 de febrero de 1958:

Nuevo Coro:

Hoy terminan los albañiles y tallistas la construcción del Cancel y Coro, el cual ha quedado todo maravilloso y bonito.

Ahora falta la colocación del Órgano que se espera esté colocado para las fiestas de Agosto, Dios mediante.

Viernes 14 de febrero de 1958:

Hoy, con acompañamiento del Armonium de un colegio de monjas de Sollana (prestado) se inaugura el nuevo Coro, con el canto del Trisagio por la Eschola Cantorum (1) de ésta, el cual dio una brillante solemnidad por lo bien que sonaba dentro del Templo.

Sábado 15 de febrero de 1958:

El Trisagio resultó solemne, como ayer, cantado en el nuevo Coro, construido en la entrada de la Iglesia.

Jueves 15 de mayo de 1958:

Nota:

Hoy se hace pública a los fieles la carta recibida desde San Sebastián, anunciando la llegada del Órgano para esta parroquia, a primeros de la próxima semana.

Lunes 19 de mayo de 1958:

Nuevo Órgano: Hoy por la mañana a las 8'30 llega a ésta el camión procedente de San Sebastián cargado con el nuevo órgano, el cual contiene un peso de 5000

Kilos, es descargado todo a piezas y se guarda arriba del Coro donde se tiene que montar pasados un par de meses.

Martes 20 de mayo de 1958:

Nuevo Órgano:

Hoy terminan los albañiles de subir al coro las piezas más grandes que quedaron ayer. Entre ellas iba la Consola del teclado y Manchas (2) y Motor.

Lunes 29 de septiembre de 1958:

Nuevo Órgano:

Hoy por la tarde, en el coche de las 3, llegan a ésta, procedentes de San Sebastián, dos técnicos de la Casa constructora para montar dicho órgano arriba del Coro del Cancel. Así es que hoy ya se empieza a montar.

Lunes 6 de octubre de 1958:

Hoy es entrada la fuerza motriz al motor que le tiene que dar aire al nuevo Órgano.

Martes 7 de octubre de 1958:

Siguen los organeros en la colocación del órgano.

Al anochecer ya empiezan a sonar algunas flautas.

"Lunes 3 de noviembre de 1958, se toca el órgano por 1ª vez"

Viernes 17 de octubre de 1958:

Nuevo Órgano:

Hoy terminan de colocar todas las flautas los organeros encargados de su montaje, procedentes de San Sebastián, los cuales empezaron el día 29 del pasado mes, por la tarde, a montarlo.

Sábado 18 de octubre de 1958:

Hoy por la tarde vienen dos Sacerdotes de Valencia, el uno profesor de Órgano del Seminario y el otro organista, los cuales, después de hacer un minucioso examen de todas sus piezas, quedaron sumamente satisfechos de todo su montaje, dándole la enhorabuena al Sr. Cura por el buen acierto que han tenido en la construcción de dicho órgano.

Lunes 3 de noviembre de 1958:

Se toca el órgano (1ª vez).

Martes 4 de noviembre de 1958:

Coronación nuevo Pontífice S.S. Juan XXIII.

Miércoles 5 de noviembre de 1958:

Se toca el órgano (2ª vez).

Miércoles 24 de diciembre de 1958
(Nochebuena):

La misa es con revestida y de comunión general, resultando muy solemne por el acompañamiento del Órgano y coro Parroquial (3).

El templo, como todos los años, estaba repleto de fieles.

Domingo 31-mayo-1959:

Boda de Hoy:

Por ser la hija del Sr. Alcalde D. Vicente Gimeno y ser apadrinada por D. Diego Salas Pombo y señora, vecinos de Madrid, ex-gobernador de Valencia y con la asistencia de varias personalidades distinguidas, constituyó el acto de la ceremonia una cosa destacada a lo que es conveniente. El templo estaba repleto de tanta gente.

El Señor cura, en la plática, después de las felicitaciones a todos, ensalzó al Señor Salas porque gracias a él se ha construido el Coro y Cancel de esta parroquia.

Integrantes del coro parroquial refundado en 1958 por aficionados de Benifaló dirigidos por la organista titular Emérita Cardona

(1) No hay ninguna reseña histórica conocida de que en Benifaló por aquel entonces hubiera ninguna formación musical denominada "Schola Cantorum". Tal vez fuese una agrupación ocasional que tomó este nombre, o bien una denominación general.

(2) "Manchas" en su acepción del diccionario de la RAE "Fuelle de la fragua o del órgano".

(3) Primera reseña donde aparece esta denominación que se ha mantenido hasta hoy.

Recopilación efectuada por Florencia Martínez Gadea, actual organista titular.

Transcripción de Josep Mari García, con la máxima fidelidad posible al original, excepto en errores ortográficos o semánticos. Las mayúsculas iniciales se han conservado en las palabras donde las había.

En memòria d'en Francesc Marí i Piles, uns dels fundadors del nou cor

Sense fer ni pots ni remoli.
Així va passar per la vida el Tio Paco, el meu oncle i padri.
Llaurador com els seus germans, home senzill, laboriós, era treballant una maquineta. En les feines del camp, no era mai el primer en el seu solc, com feien els més valents, però a mitjan eixida ja els alcançava i fins i tot al final arribava davant de molta.

Sempre sol·licit, sempre a punt el recorde amb el altre oncle meu, el tio Enriquet preparant els aparells de les haques i més avant, els altres aparells mecànics que les varen substituir.

Però en tornar del camp, el tio Paco era un home culte. Al musical llegia el diari, a les festes, els llibrets, a sa casa, les obres de teatre que tant li agradaven.

La seua afició pels escrits i succeïts que narraven cada any els llibrets de festes... el va dur a recopilar, pot ser, la col·lecció més completa del poble dels mateixos, i que conserva el meu germà Enric a València on viu.

La de llegir obres de teatre no sé si li venia de, o el duia a, assajar amb els grups d'amics en els que estava integrat eixes obres. El cas es que sovint el triaven com a apuntador o fins i tot com a director, per els seu gust, coneixement, i és clar, al final, experiència. Al cor parroquial el tio Paco mostrava un altra faceta de la seua personalitat: la sensi-

blitat musical. Membre fundador, havia viscut els avatars del grup des de la seua refundació, quant l'any 1958 es va instal·lar el orgue de l'església en el nou cor. Havia vist passar al seu costat bones veus, millors que la seua, però que havien gastat moltes vegades la d'ell com a guia, com a apuntador de per on havien d'anar les notes, per on la melodia de tenor que junt a les altres melodies formaven l'harmonia de la música coral.

Amb agraïment recordem tots els actuals membres del mateix cor el article d'est mateix llibret de l'any passat on ens explicava el que hi ha darrere de la frase "missa cantada per el cor parroquial"

Creient, religiós, de família li venia, però amb eixa creença relativista, un tant escèptica, que tenim els valencians de a peu, els que venim de la terra i a d'ella sabem que tenim que tomar, com a única palpable certesa. Aferrat a la vida el recorde, coix-i-coixango, sabent que sense cercar-la arriba l'hora en que la vida ens rebutja.

No va passar sense pena ni glòria, ni molt menys, que de les dos en va viure a bon tall, però sí sense fer pots ni remoli, que no es el mateix ni de lluny.

En memòria d'en Francesc Marí i Piles.

José Marí i Gálvez

La Societat Artística Musical de Benifaió recorda a les seues musses en el centenari

El centre cultural Enric Valor de Benifaió va acollir el passat 7 de juny un concert homenatge a càrrec de la banda de la Societat Artística Musical de Benifaió per recordar a les dones que com a musses van representar a l'entitat. Un acte més del molts que la societat està celebrant en el seu centenari

Este acte és un més dels que esta entitat està celebrant al llarg del 2008 com a any del centenari de l'entitat. El concert formava part del cicle "Retrobem la nostra música"

Concert de la banda de la Societat Musical de Benifaió a les passades festes que es tornarà a repetir el diumenge 10 d'agost a la Plaça Major. En este any recordant el seu centenari

Pablo Fernández

La Societat Artística Musical de Benifaió va celebrar el dissabte 7 de juny un concert homenatge on es va recordar la trajectòria de les musses que al llarg de trenta anys han representat a la societat musical.

Este acte és un més dels que esta entitat està celebrant al llarg del 2008 com a any del centenari de l'entitat. El concert formava part del cicle "Retrobem la nostra música" que com indicava el seu president Emilio Rosa "s'ha dedicat a

les musses que al llarg de 30 anys han representat a la societat".

En total 16 musses van presenciar en un lloc preferent este concert i posteriorment van rebre una placa commemorativa pel centenari de la societat i com "agraïment a la representació que han dut a terme" destaca el president. Els assistents a l'acte, a més de recordar a les representants, també van disfrutar d'un concert on la banda de la societat va interpretar obres conegudes

com "El tambor de Granader", "La revoltosa", "La venda dels gats" o el "Himne a Benifaió" entre altres peces.

La Societat Musical de Benifaió continuarà celebrant la seua efemèride al llarg d'enguany amb altres actes musicals com el concert previst per a les festes patronals el diumenge 10 d'agost on recordaran els directors que han passat per la banda de la societat al llarg de tot un segle d'història, de cent anys de treball oferint música al nostre poble.

Las Plañideras

Relato satírico que intenta desvirtuar una profesión que nunca debió de existir

El costumbrismo es real
Los personajes ficticios

Remigio Esteve

Hacia el final del siglo XIX empezó a extinguirse la costumbre de contratar a las plañideras para los funerales. Formaban equipos de dos o tres mujeres. Más corrientemente, de dos. Iban vestidas a la usanza de aquel tiempo: vestidos largos, oscuros, sin apenas escote, sin ningún adorno. En las ceremonias mortuorias cambiaban el color oscuro por el negro-cuervo. El color negro, vistiendo a estas feas urracas, representaba algo así como la virtud congelada, sin gracia, pero severa, petrificada. La virtud del diablo, pues Dios hizo de la silueta de la mujer, algo más gracioso que lo que ellas representaban.

Se las contrataba a tanto por muerto. Su misión era llorar por el difunto y contar las excelencias del mismo cuando estaba vivo, aunque no las tuviera. Y aunque ellas no lo conocieran. Virtudes, estas, que no las conocía ni la madre que lo parió... Pero no importa; allí estaban ellas para regatearle al Diablo la posesión de aquella alma, y, después, endifársela a San Pedro bajo su recomendación. Cuando había más de un difunto en el pueblo al mismo tiempo, y no

podían asistir buenamente en equipo, entonces cada una de ellas iba a un entierro y se llevaba consigo a gente que tenían de reserva para estos casos. Esta gente eran aprendizas de lloronas, y algunas ya lo hacían bastante bien y casi lloraban de verdad, lo cual tenía mucho mérito. Y un futuro brillante. Era una profesión vocacional, y no todas servían, pues llorar era una cosa muy seria. Sobre todo si había que llorar "sin llorar". Los primeros ensayos eran muy divertidos. Incluso se permitía llorar de risa.

Cuando eran dos o tres los difuntos y podían atender a ambos por el horario de los entierros, entonces se ponían muy alegres al ver aumentadas las ganancias del día y se iban muy contentas a llorar.

A veces ocurría que en una temporadita no se moría nadie y las plañideras estaban tristes, pues el negocio entraba en crisis.

Las viejecitas del pueblo, desdentadas, flacas y tiesas como el vástago de un árbol centenario, se resistían a despedirse de la vida, y los viejos, con la espalda encorvada de andar tantos años agachados sobre la tierra, se resistían también, con salud de

hierro, a la tal despedida. Las plañideras, en sus recorridos por el pueblo, en las invernales tardes soleadas, ponían su atención en los viejos que formaban corrillos en las esquinas, también tomando el sol, y contando sus batallitas de juventud, se decían, con satánica intención: "Ya irán cayendo, ya". Había que comprenderlas: ni un accidente de bicicleta, (entonces no había coches), ni un descarrilamiento, ni una simple epidemia que llevarse a la boca. Así no podía ser. Todo el mundo tiene derecho a comer! Además, ¿para qué querían vivir tanto tiempo en un mundo tan ingrato como éste, teniéndolas a ellas que les podían facilitar el pasaporte hacia el Cielo?

Pero había un misterio en el trabajo de las plañideras: ¿De dónde sacaban las lágrimas y el desconsuelo que manifestaban...? Algunos entendidos en el tema aseguraban que se contaban historietas macabras antes del entierro y así salían de casa con los pelos de punta. Otros, más entendidos aún, aseguraban que las habían visto pelando una cebolla cerca de sus ojos,

Se sentaban entre los familiares y la caja mortuoria, ponían cara de poste telegráfico, sacaban un pañuelo capacitado para albergar falsas lágrimas a raudales, y empezaban su actuación...

antes de salir de casa. Esto era para "hacer boca", como un aperitivo antes del banquete. Salían con las "lágrimas puestas". Una hora antes del entierro, más o menos, se dirigían hacia la casa del finado. Arrimadas a la pared, una detrás de la otra, a un par de metros de distancia, como buitres carroñeros en acecho, con la vista gacha y mascullando no se sabe qué salmodias, se iban acercando poco a poco. Algunas veces no sabían si el difunto era hombre o mujer, pero esto no tenía importancia, pues las lágrimas eran las mismas. Lo importante era que hubiera un muerto. Y que los familiares quisieran facturarle para el Cielo y para ello las requirieran a ellas. En alguna ocasión, al caminar una tras la otra, se había colado entre ellas algún perro callejero que andaba despistado por la calle, y entonces la procesión era de tres. Pero el perro no rezaba.

En sus lamentaciones había una especie de reglamento a seguir:

A las mujeres, ya se sabe, había que decirles que habían sido muy trabajadoras, y sobre todo había que ponderar su honradez y humildad. A los niños: "Dios se lo ha llevado porque necesitaba más angelitos". En cuanto a los hombres la cosa era algo

más difícil: No se podía decir que era un borracho, ni que pegara a su mujer, ni que le gustaran tanto las faldas, hasta el extremo de tener siempre algún lío de repuesto en algún rincón del planeta. Sólo cabía, entonces, decir aquello de trabajador, buen padre y buen marido, y poco más, aunque de forma repetitiva. A las mujeres se las podía elevar hasta la santidad: "era una santa". A los niños se les podía elevar hasta el angelinato: "era un angelito". A los hombres, (nos persignamos ante el odio persistente de las solteronas plañideras) tan blasfemos, tan buscones, tan dominantes, se les podía aplicar pocos epítetos agradables. Pero ellas cobraban igual por hombre que por mujer, pues ¡Vale! ¡También diremos que eran unos santos, unos angelitos benditos...! ¡Y que Dios nos perdone las mentiras post mortem!

Se sentaban entre los familiares y la caja mortuoria, ponían cara de poste telegráfico, las tetas caídas, pues era pecado señalar en el cuerpo esa clase de prominencias, sacaban un voluminoso pañuelo capacitado para albergar falsas lágrimas a raudales, y empezaban su actuación, que tenían bien estudiada. Una actuaba como plañidera A, y la otra como plañidera B, o sea, duopla-

ñideras: ¡Hay... la pobre Paulina...!, gemía la plañidera A. Y seguía la B: ¡Tan honrada, tan trabajadora, tan buena mujer...! ¡Y se ha ido...!

La A decía "¡Que desgracia para sus hijos...!", y la B: "Su pobre marido, que sólo se queda!".

Ahora ya lloraba todo el auditorio con rabiosa amargura. Y desplegaban el super pañuelo como si fuera una sábana y hubieran decidido acostarse sobre él en el suelo. ¡Ay... ay... ay, ayayay...! ¡Nos ha dejado para siempre...! ¡Adiós, bendita, adiós, que buena has sido...! ¡Una Santa...!

Plañidera A: ¡Ay, madre, qué disgusto...!

Plañidera B: ¡Quisiera morirme...! ¡Tanto como yo la quería, ay, ay, ay, ay...! ¡Y a dúo: ¡Ay, ay, ay...!

Alguna vez se les escapaba algún lamento en presencia del sacerdote, cuando éste estaba rezando sus oraciones a la hora del entierro. El cura, que no las tragaba, pues hacían una competencia desleal, llevándose un dinero a cambio de algo inútil, según él, entonces paraba sus rezos y miraba airado a la comediante. Y alguien susurraba: Pssssss...

Una vez pasada media hora después del entierro, se levantaban, doblaban los

¡Ánimo; todos nos hemos de morir!", y acercaban la mano para recibir su salario, no fuera cosa que, del disgusto, los afligidos familiares se olvidaran de este pequeño detalle.

pañuelos que ¡Oh milagro...! no estaban mojados por las lágrimas. Era como si los mismos ojos que las habían soltado, las hubieran recuperado para la próxima actuación. Lágrimas de cocodrilo, se llamaba esto.

Se acercaban a los familiares, y daban el pésame: "Con razón estáis apesados. Habéis perdido a una mujer (o un hombre) ejemplar. ¡Ánimo; todos nos hemos de morir!", y acercaban la mano ahuecada para recibir su salario, no fuera cosa que, del disgusto, los afligidos familiares se olvidaran de este pequeño detalle.

Después se marchaban con cierto aire de dignidad. Con las alabanzas de ellas, y algún que otro Padrenuestro entremezclado, podían estar tranquilos los familiares: Las puertas del cielo estaban abiertas para recibir al santo o a la santa que Dios había llamado para premiar sus bondades. Ellas eran las intermediarias del tránsito hacia lo celestial. Sin ellas, las almas vagarían sin rumbo por el espacio infinito buscando un recóndito cielo no se sabe dónde. Y como se equivocaran de camino, entonces podían caer en el infierno con gran regocijo del señor Diablo que se aprovechaba de todos los errores para llenar las calderas de

Pedro Botero...

Una detrás de la otra, pegadas a la pared, y para rematar su trabajo, rezaban hasta llegar a sus casas. Había que demostrar tristeza hasta el final, pues la gente no paraba de morirse, y había que cuidar a la clientela. Mientras rezaban, por el camino hacia casa, sujetaban, con la mano en el bolsillo, el dinero recibido. Era el precio de la entrada en el Cielo, y San Pedro, sólo habría con su llave a quienes habían pagado la entrada a las pobres trabajadoras del tránsito.

Pero las plañideras más famosas fueron Las Carolinas, dos hermanas llamadas así por apodo familiar. Habían vivido unos treinta años antes que las del relato. Y eran famosas por haber conseguido que un difunto reaccionara ante su llanto magistral, hecho en tono mayor como en las grandes óperas. Estaban con sus piropos al finado, diciendo que era tan bueno, tan honrado, tan perfecto, que los que le habían conocido quedaron extrañados: "¿Tan perfecto éste...?. ¿Tan honrado este ladrón...?, ¡Menudo hijo de P...!" Las Carolinas dieron un grito descomunal, un dúo maestro que hizo temblar al auditorio ¡Adiós, buen hombre, adiós...! y fue tanto el griterío que armaron que no se supo si el ruido que

salió del cuerpo inerte fue un eructo, un aire rectal, o qué otra cosa. Los malpensados dijeron que el difunto se moría, (o se remoría), de la risa al oír tantas alabanzas falsas a su jaranero cuerpo, pues las orgías habían sido su fuerte.

Es para reírse... o para llorar... de la falsedad y el poco respeto de las plañideras y de quienes les pagaban para hacer este trabajo hipócrita, alabando a un cuerpo físico y sin acordarse del espíritu. En algunos países orientales tienen la costumbre de hacer un convite para los que acompañan a la familia del difunto. Esta costumbre es más loable, pues ellos suponen que el que se va, va a un mundo mejor, que pasa a un mundo más elevado, y no se lo toman de forma dramática, mas bien al contrario, celebran "la resurrección" de su pariente en el otro plano.

En la China, según hemos leído en el libro "La Buena Tierra" de la autora americana, Premio Nóbel, Pearl S. Buck, era costumbre, al menos hacia el Sur, comprar un ataúd a todo aquel que estaba en trance de muerte, y esto era un detalle muy de agradecer, pues el moribundo se quedaba muy tranquilo y satisfecho de saber que allí estaba "aquello" que le iba a acompañar

Las alabanzas a los que se nos fueron han de hacerse por dentro, con íntimo respeto, y con cariñoso recuerdo. Y sabiendo que siguen viviendo en otra dimensión más cerca del Creador

durante toda la eternidad. El que tenía dinero se lo compraba a su gusto algunos años antes de su muerte, lo guardaba en un rincón de su dormitorio, y lo tocaba muy a menudo, con la satisfacción de haber prevenido algo importante, no sea cosa que los herederos, por no gastar el dinero, lo pusieran en una caja cualquiera. Y los que eran pudientes compraban una caja más grande que el ataúd, al que ponían dentro. La distancia entre una y otra caja era el lugar para el alma. También tenían plaflideras, pero los que mandaban en estas cosas eran los sacerdotes de aquella religión, que cobraban su buena pasta a los ricos, pues decían que el cuerpo humano, a través de su alma, tenía que desprenderse de siete espíritus malignos, (en algunas religiones: los siete pecados capitales), y rezaban a distintas horas, en casa del difunto durante siete días hasta que podían decir a los familiares: "El primer espíritu se ha ido". Y entonces empezaban con el segundo durante siete días más. Y así, los rezos duraban cuarenta y nueve días a razón de siete días para cada espíritu. Y entonces, a los cuarenta y nueve días, ya podían enterrarlo. El luto duraba tres años y consistía en llevar zapatos y ropa blancos durante ese tiempo, así

como poner tiras de papel blanco en la fachada de la casa donde había luto.

Esto de comprarse la caja en vida nos resulta un poco chocante, pues nos imaginamos a un señor eligiendo el color, la calidad de la madera, los cojines del interior, etc. y tomándose las medidas como si fuera a hacerse un traje a casa del sastre. Y después tenía que probárselo. Estirado, dentro de su futura vivienda, gozaba por anticipado de las comodidades de que iba a disfrutar en el largo futuro que le esperaba, y, si venía al caso, mandaba hacer algunos retoques interiores ahora que podía hablar y disponer, pues los difuntos pierden el derecho a protestar una vez se cierra la caja. Como podemos ver, el tránsito se celebra de muy diferentes formas en distintos lugares. Hay mucho fanatismo en este acto, y mucha ignorancia, pues se cuidan mucho de la buena impresión que se pueda causar a los mirones del entierro, (en los países como La China) como si el difunto pudiera vanagloriarse por la grandiosidad de su entierro.

En nuestro entorno cambiaron los costumbres, y se cambió la insultante e irrespetuosa comedia de las plaflideras, por el rezo del Santo Rosario, dirigido a encomendar

a Dios el espíritu del finado, y no a alabar los despojos humanos: "A Dios lo que es de Dios, y a la tierra lo que es de la tierra". Las alabanzas a los que se nos fueron han de hacerse por dentro, con íntimo respeto, y con cariñoso recuerdo. Y sabiendo que, a pesar de habernos dejado en este plano físico, siguen viviendo en otra dimensión más cerca del Creador. Cuesta creer que se consintiera este melodrama de las plaflideras y no se divulgara la necedad de exaltar unas virtudes inexistentes, cuya única verdad es que se las atribuían al difunto mediante un dinero. Si no había paga, no había virtudes. El Cielo tenía un precio. Pero Cristo había dicho: "Por sus hechos los conoceréis". Y no por las alabanzas de unas viejas urracas llamadas Plaflideras.

Ahora sólo nos falta pedir perdón al lector por haber tocado un tema tan fúnebre. Prometemos corregirnos y hacer otros más alegres en el futuro. Pero el tema estaba "ahí", aguardando su turno, y había que contarlo. Es costumbrismo.

esportistes

d'èlit

eric baixauli, atletisme

Comença a l'atletisme amb tant sols set anys. Actualment estudia a Cheste 4º d'ESO becat pel Pla Esportiu a la modalitat d'Atletisme. Al 2008 destaquen com a millors competicions el campionat a la República Checa amb un lloc 12 general, el campionat autonòmic quedant quart, Cursa a Massanassa com a primer cadet, Cursa Popular a Benetusser com a primer cadet, i a Almussafes com a primer cadet

carlos giménez, natació

Carlos ha sigut seleccionat entre els nous millors nadadors de la seua categoria de la Comunitat Valenciana per a la concentració en el centre d'alt rendiment de "La Pechina" al passat mes de maig. Actualment encara té el títol de rècord autonòmic en 200 metres esquena aconseguit al 2006. Ha participat al campionat autonòmic de finals de juny i al trofeu nacional "José Sagreras" al juliol.

borja torralba, motociclisme

Campionat territorial del Mediterrani. A hores d'ara, i després de la seua recuperació, està ja entrenant a fons i ha participat ja el 13 de juliol en una carrera.

zaida aparicio, atletisme

Zaida ha participat al llarg d'este any en diversos campionats d'atletisme quedant en llocs destacats. Així com exemples el segon lloc al campionat autonòmic individual juvenil a Gandia, el 27 lloc entre 62 participants al Cros Internacional de "Villa de Quintanar" en la classificació individual juvenil femení representant al Club d'atletisme La Ribera, la quarta posició en 2.000 metres amb obstacles al ranking juvenil femení d'aire lliure de la federació d'Atletisme de la Comunitat Valenciana entre molts altres èxits esportius.

Al mes de gener del 2008 Borja va quedar tercer a Benicassim a les "3 Hores de resistència". Amb un parèntesis en la seua trajectòria davant una operació de peu Borja es va perdre les dos primeres carreres del

entitats i associacions

L'Associació de Comerç i Empreses autònomes de Benifaió, que pertany a la federació d'Agrupacions

Locals de Comerç, Indústria i Serveis de les Riberes (FEDALCIS) vol dirigir-se a vostres per explicar-les que aquesta Associació es constitueix a principis de l'any 2001 amb l'objectiu d'integrar als empresaris de tots els sectors de l'economia de Benifaió, que de forma voluntària sol·liciten la seua afiliació, seguint l'òrgan específic per a la gestió, defensa i coordinació dels interessos dels mateixos.

Aquesta Associació té com a finalitats: (Promoure l'acció formativa de l'empresari, mitjançant cursos, col·loquis, xarrades, facilitar als socis la participació en totes les activitats que col·lectivament puguen plantejar-se en defensa dels seus interessos, o com a promoció d'objectius econòmics, industrials, socials, professionals, culturals, etc..., relacionar-se amb tot tipus d'entitats, establint acords, convenis i col·laboracions, Servir de centre de documentació dels seus membres, seguint centre de recepció i emissió d'informació, recopilant dades, estadístiques i estudis d'im-

terés i Serveis d'assessorament personalitzat)

En esta Associació també realitzem acords de col·laboració que estableixen una sèrie de condicions especials en els seus productes i serveis de les que es poden beneficiar els socis de l'Associació.

Conveni amb companyies de telecomunicacions que actualment s'està negociant amb varies empreses de telecomunicacions amb l'objectiu d'aconseguir l'oferta més favorable per als nostres socis.

Conveni CentreTendes: targeta de compra, amb la qual els seus clients fraccionen el pagament fins a 6 mesos (sense comissions ni interessos) assegurant-vos el cobrament a l'instant i sense cap de despesa. Actualment també estem treballant per que cada associat tinga una zona de càrrega i descàrrega davant del seu comerç. A data de hui estem fent també un portal de pàgina web en el que podran exposar-se cada comerç associat.

A.M.P.A CEIP Crist Rei

Son muchos los actos a recordar en los cuatro años de andadura de la actual junta directiva de la Asociación de Padres y Madres del Colegio Cristo Rey. Con un objetivo común que es la lucha por los intereses de nuestros hijos y alumnos en concordancia con nuestro colegio. Esta junta lleva a cabo las tareas que los padres y madres nos demandan, desde una escuela de padres que lleva dos años en funcionamiento y que todos los asistentes resaltan de exitosa y beneficiosa "porque en el tema de los hij@s todos los consejos valen". Hasta un teatro familiar que este año

hemos realizado para agrandar la fiesta de Cristo Rey, donde las familias se divirtieron en la Casa de la Cultura después de una gran tarde de animación y castillos hinchables en el colegio. Y seguiremos haciendo cuantas actividades nos sean posibles para apoyar a todas las familias de nuestro centro educativo pensando siempre en el bien de nuestros hij@s y de nuestro colegio. Desde nuestra asociación y en nombre de todos los padres y madres de alumna@s nos gustaria agradecer la labor que la policía local de Benifaió realiza cada día en las entradas y salidas de alumnos a los colegios de la localidad. Desde aqui deseamos a todos que pasen unos días agradables en compañía de amigos y familia. Felices Fiestas.

La Junta Directiva

Com estos últims anys, l'AMPA del CEIP Santa Bàrbara vol desitjar als veïns de Benifaió unes bones festes. També volem anunciar-vos que... per fill!! anem a tindre una escola nova, anem a tindre la restauració del centre, anem a tindre un menjador amb cuina pròpia, per fi anem a tindre calefacció en hivern, un pave-

lló cobert, un pati sense clots...

Ens han promes que a més tardar al pròxim octubre comencen les obres.

Ens tocara patir els inconvenients d'unes obres d'aquesta envergadura, però el resultat serà molt satisfactori per a nosaltres i per als nostres fills.

L'escola és un edifici emblemàtic, no em d'oblidar que la majoria dels nostres iaïos, pares, nosaltres, inclòs els nostres fills, hem vingut aci al centre (al Grupo Escolar). És per això que l'edifici antic es va a restaurar, respectant la seua façana i també algunes palmeres i arbres representatius. Després dels esforços que tots junts hem fet: Ajuntament, directiva, mestres de l'escola i nosaltres l'AMPA, per fi anem a tindre una escola digna per als nostres fills.

Que passen unes bones festes
La presidenta Mª Dolores Donat

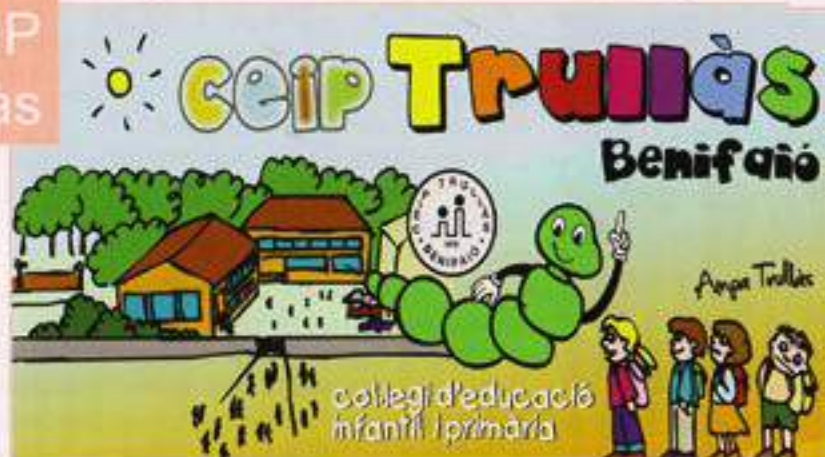
La Junta Directiva de l'AMPA de l'IES Enric Soler i Godes els vol comunicar que estem molt il·lusionats amb la idea de la pròxima construcció del nou Institut, que a més a més s'ha sol·licitat comptar amb aules apropiades per tal de poder estudiar mòduls de Formació Professional.

I amb tota la nostra il·lusió els desitgem bones festes i per a tots els estudiants feliç curs 08-09.

La Junta Directiva de l'AMPA

A.M.P.A
IES Enric
Soler i
Godes

L'AMPA del CEIP
Trullàs desitja a tot
el poble de Benifaió
unes Bones Festes

junta hermandades y cofradías

La Junta de Hermandades
y Cofradías de Semana Santa
participa en la festividad de

reyes, coordina en su mayoría el concurso de
belenes, así mismo todos los actos de la
Semana Santa de Benifaió.

Aprovechamos estas líneas para agra-
decir la participación y la asistencia de
toda la vecindad de Benifaió en los
actos programados por esta Junta.
También agradecer al Ayuntamiento de
Benifaió la gran colaboración que
presta a esta Junta con sus patrocinios
y asistencias.

Desde esta junta queremos desear a
todo el pueblo de Benifaió. FELICES
FIESTAS

**Junta de Hermandades y Cofradías
de Semana Santa**

Las Amas de Casa "Tyrius" Benifaió tenemos el gusto de felicitar las fiestas a todas las socias y no socias.

Ser Ama de casa es muy importante para la familia así como en la sociedad en la que vivimos donde todos tenemos tanta prisa. Cabe pararnos y reflexionar sobre temas como "El Ama de Casa todo lo acoge en su Casa". Como ya sabeis durante todo el año llevamos a cabo

una gran número de actividades: pintura, bollos, vainicas, bordados, pasbol, cursos de formación, charlas, el rastrillo de navidad junto a acción católica, arreglos florales etc... Agradecemos al Ayuntamiento y en especial a la alcaldesa toda la colaboración que nos prestan.

**Que paséis unas felices fiestas patronales
en nombre de toda la Junta.**

Com cada any aprofitem estes dates per agrair a totes les nostres sòcies - des de les dones més majors a les xiquetes més menudetes- el recolzament que donen a la nostra associació.

Les Dames de Santa Cecília, com ja saben els ciutadans de Benifaió després de tants anys, sols pretenen contribuir amb el nostre esforç a què tots els xiquets i joves del poble tinguen una oportunitat en el món de la música. Esta contribució es manifesta cada any en l'adquisició de nous instruments musicals per a la banda i no seria possible sense la col·laboració desinteressada de totes les sòcies, el treball de la junta i les ajudes de les entitats municipals i a tots/totes estem molt agraïdes.

L'any passat la Nostra associació va arribar als 25 anys i ara, en vistes ja dels 50, seguim treballant per allò que és realment important per a nosaltres: la música i els músics del poble que ens fan gaudir en cadascuna de les festes i els concerts del seu meravellós art.

Voldriem aprofitar estes línies per a convidar a les nostres Dames i a tot el poble als actes que realitzarà la nostra Banda (passacarrers, concerts,...) en estes festes, així com per agrair als comerços del poble les donacions que fan possible cada any la rifa que se celebra durant el concert que fa la banda en el mes d'agost.

Bones festes!

Amparo Montagud Bartual

Com a representants de la Societat Musical tinc el gust de convidar, des d'estes pàgines, a tots els veïns de Benifaió (i, molt particularment als aficionats i seguidors de la música) als nombrosos actes que, en un any tan especial com el present, anem a fer, i ja hem estat realitzant, amb motiu del Centenari de la nostra primera banda de música, LA PRIMITIVA.

La nostra és una Societat dedicada a fomentar la música, un art molt arraigat a la Comunitat Valenciana, tant és així que molt possiblement no hi ha en el món cap altre lloc amb tantes i tan bones agrupacions musicals, i el nostre poble és bon representant d'esta qualitat musical que ens identifica. Per això, la Societat Musical de Benifaió ha estat encabotada, des de sempre, en continuar la tasca d'aquelles primeres persones que fa ja 100 anys, amb tota la seva il·lusió i esforç, donaren origen a la primera banda musical del poble. Per este motiu, en el 2008 s'estan realitzant en tots els concerts diferents celebracions: en el concert d'hivern del passat març els nostres socis amb més de 50 anys d'antiguitat van rebre un merescut homenatge per la seua contribució desinteressada durant cinc dècades; en el mes de juny es va fer el mateix amb les nostres musses, hui en dia la major part d'elles senyores casades amb fills, que van disfrutar amb el reconeixement recordant anècdotes i bons moments de la seua joventut. Seguint amb les celebracions, tenim prevists durant la resta de l'any realitzar diferents projectes, com exposicions i homenatges als nostres músics majors, així com a tots els compositors, directors i músics que han passat per la nostra banda i que, tant des de dins com des de fora del poble, contribueixen o han contribuït amb el seu bon fer, al desenvolupament de la formació professional dels nostres músics i a fer-nos disfrutar de la música en molts concerts.

Ni cal dir que el principal homenatge se'l mereixen i així inten-

ten demostrar-ho la junta cada dia, els nostres músics, persones sacrificades que diàriament han de dedicar una part del seu temps a assajar amb el seu instrument, bé després de la seua jornada laboral o bé compaginant-ho amb els estudis, per tal d'oferir al poble uns concerts de qualitat.

Volem agrair de tot cor l'esforç de totes les persones que, d'una manera o d'un altra, han contribuït a que després de 100 anys puguem celebrar que continuem ací disfrutant de la meravellosa música, ja que moltes societats desapareixen als pocs anys de la seua fundació i la nostra és ja centenaria: fem entre tots que puga continuar en estos temps difícils, per tal que els que vinguen darrer tinguen l'oportunitat de celebrar els aniversaris 150, 200 o més.

Autoritats i veïns que heu estat, que esteu i que vindreu, gràcies per donar el vostre suport incondicional a l'art més universal: la música

Emilio Rosa Mateu

**EL COR MADRIGAL,
UNA MÚSICA CONSTANT**

Arribada l'època estival, és un bon moment per a fer balanç del que han sigut les activitats que hem dut a terme durant el curs 2007-2008.

Quan tot just acabàvem de guardar les maletes en tornar del nostre intercanvi amb el Coro Città di Pistoia de la Toscana, vam mamprendre els assajos del repertori per al Concert de Nadal: en essència, la Missa Luba, una obra per a cor mixt, percussió i tenor solista que va traslladar el públic assistent a l'espiritualitat i als irresistibles ritmes de l'Àfrica negra.

Per al Concert de Primavera, en canvi, vam oferir un concert molt més lleuger i humorístic en companyia de les nostres formacions de xiquets, el Cor Madrigalet i el Cor Kodály. Es tractava d'un grapat de cançons que tenien el món animal per argument i personatges, amb el desplegament previsible d'efectes sonors i veus peculiars, que tant van encisar com fer riure els nostres espectadors.

Finalment, en el Concert d'Estiu o de fi de curs, tornàrem a un registre més seriós en abordar un programa amb l'amor i les seues diverses manifestacions com a fil argumental i que, com a plat fort, va comptar amb la interpretació dels Valsos d'amor de Brahms, un conjunt de cançons molt breus per a piano i cor mixt, que són un bon exponent de l'ideal romàntic en reproduir amb sonoritats molt treballades els contrastos tan estimats per aquests artistes: de la malenconia a la passió, passant pel desconsol o la joia. No cal dir que va ser un

excepcional col·loqui a un curs molt dens i profitós.

Paral·lelament als assajos i els concerts, el Cor Madrigal ha posat en marxa també enguany dos projectes necessaris: d'un costat, hem reprès la publicació de La nota, el nostre butlletí informatiu i musical, del qual hem tret dos exemplars i que es pot

sol·licitar en el correu lanotacomadrigal@yahoo.es; d'altra banda, quan lligem aquestes línies, ja deu ser operativa la nostra pàgina web, on, a banda de ser informat de les nostres activitats, trobaran un punt de contacte, les nostres dades, el curriculum, fotografies i també partitures i gravacions musicals, entre altres així.

I posats a desvelar-ne més projectes, estem movent els fils per a un futur intercanvi amb un cor alemany per a l'estiu del 2009 i també ens fa goig muntar i, en aquest sentit estem treballant i recopilant, un concert a base de peces de música de cine i de musicals per a cor.

Com poden comprovar, la nostra entitat, després de vint-i-dos anys de rotatge, continua amb una vitalitat envejable i tot desitjant també que la gent, a qui li agrada cantar, es pugui incorporar a la nostra formació. Només ens reunim una vegada a la setmana, els dissabtes, de 17 a 19:30 hores, al Centre Municipal de Cultura (l'antiga Arrossera), i a pesar que la majoria dels membres no sap soflieg, la veritat és que en traiem molt de suc, a força d'una miqueta d'afinació i memòria, i també, no cal dir-ho, amb el treball i l'entusiasme del nostre director, Candi Escrivà. L'edat mitjana del cor, ara mateix, són els trenta-i-tants anys, però tal com hem pogut observar a partir dels 16 anys ja trobem joves que s'ho passen d'allò més bé amb la música coral en companyia de la gran família que ja és el nostre cor.

Bones festes!

Manel Llàcer, membre del Cor Madrigal

Aquí està parte del equipo de Cáritas que de una forma solidaria y coordinada lleva trabajando durante once años. Las personas que lo formamos queremos prestar un servicio de acogida y cercanía, en una atención continuada.

Queremos ser el apoyo para poder dar soluciones a los problemas que se les presenta y vienen a nuestro encuentro para pedir ayuda.

Nuestra atención en el local de Cáritas sigue siendo los martes y miércoles de 7 a 8 de la tarde. Los lunes un grupo de voluntarias clasifican y ordenan la ropa para luego poderla repartir.

Seguimos con distintas actividades: Las clases de español este curso han estado con bastante matrícula. Un verdadero éxito, un seguimiento personal en los destinos niveles de español de cada alumno.

Os invitamos a la participación de diversas maneras:

- Colaborando en el voluntariado de forma personal.
- Mediante aportaciones económicas, bien como socio o ingresando alguna cantidad a la cuenta que tiene Cáritas en el Banco de Valencia: nº 0093-0319-17-1000662276.

Un saludo. El equipo de Cáritas.

"Benifaió a favor del canvi climàtic"

Foto feta el 27 de maig de 2008 a les 5 de la vesprada, amb un sol magnífic, la qual cosa no impedia que tot l'enllumenat públic estiga encès fins a la plaça Major.

Les obres de l'AVE han deixat un profund cràter (en la partida de la Coma) que com menys podria posar en risc al tren actual. A més, l'excavació ha arribat al nivell freàtic creant un llac de milers de metres quadrats de superfície - cosa que prohibia l'estudi d'impacte ambiental.

Els forats negres de l'AVE

"Benifaió i les seues aigües menors"

Aigües residuals del poble sense depurar (darrere de l'edifici Berna) que van a una séquia de terra i finalment al Parc Natural de l'Albufera.

Seguim amb les pudors i això que, segons fonts autoritzades, les fumeneies no emeten més que vapor d'aigua.

El poble perfumat

Les barreres no es posen d'acord

Fa anys que venim denunciant que de vegades el tren passa amb les barreres alçades. Esta foto demostra que és possible atravesar les vies quan en realitat no es deuria, o al revés. El que està clar és que els accidents no sempre són imprudències dels que creuen.

Vos desitgem a tots-es unes molt bones festes, especialment als amants del golf, ja que gràcies a la inestimable ajuda de les nostres autoritats poden gaudir d'este exuberant camp (19 clots) on l'aigua mai falta.

Golf Foressos

Es un honor para la peña "La Esclavina" el poder tener este espacio para podernos dirigir a vosotros y así poderos felicitar las fiestas, así como informaros de los actos y los movimientos que

estamos teniendo en la peña. Como la gran mayoría sabéis tenemos unos premios anuales que ya estamos en el sexto año consecutivo denominados "TROFEO DE ARTE Y VALOR" que premiamos un matador, novillero y becerrista.

En la edición de este año hemos entregado el premio de matador a Jose Maria Manzanares, el de Novillero con Picadores a Guillermo Descals, y el de novillero sin picadores a Jose Arévalo, luego tenemos el premio del torero de plata mas destacado que este año se lo ha llevado el banderillero valenciano Jose Casanova y un premio de honor que ha sido para Agustín Colomar.

Como no podría ser de otra manera, estamos con muchísima ilusión y con ganas de ir mejorando y creciendo cada año, como no deciros que estamos a vuestra disposición para poder aumentar en el numero de componentes y así poder abarcar mas en ideas futuras así como conseguir que estos premios se vayan consoli-

dando y cojan la fuerza que les corresponde, siendo ya gratamente reconocidos por la prensa de radio y escrita.

Han pasado ya por Benifaió a recoger nuestro premio matadores como Jose Calvo, Ángel de la Rosa, Enrique Ponce, Manuel Jesús "El Cid" y Cesar Jiménez, Novilleros que ya tiene nuestro premio son, David Esteve, Juan Ávila, Israel Lancho y Raúl Martí.

En fin no me queda más que desearos unas felices fiestas patronales y que esperamos ver a todos los grandes aficionados y como no, aficionados que empiezan y disfrutan del torero que los hay y muchos en Benifaió en la entrega de premios.

Para más información podéis llamar a Jose Miguel. Tel. 647777722 o a Pepe, Tel. 667492072

Un Saludo

peña
taurina
"La Esclavina"

La Esclavina

La penya El Coet vol convidar a tot el poble a participar en les cordades i despertades, en estos moments en els que l'assumpte del coet està delicat, ja que estan traient una llei (ara quan estem llegint açò pot ser que ja estiga publicada) en la que volen que els coets d'eixides desapareguen (igual que feren en els trons de bac).

En estes dates són en les que tots els que es sentim coeters, jòvens, majors, gent que li agrada la pólvora encara que estiga de públic, hem de fer-li costat a esta festa tant nostra i que si no ho remeiem podria inclús desaparèixer. Mentre tant anem fent marxa i enguany,

al mateix temps que es preparen les cordades per als majors, també es faran les dos cordades infantils, que tant d'èxit tingueren l'any passat.

Be, no volem despedir-nos sense agrair-li a l'Ajuntament i en especial a David Villanueva, pel seu recolzament i ajuda igual en la compra i muntatge del coetòdrom (encara que a molts no ens agrada la ubicació ja que en la plaça era molt millor) aixina com per tota l'ajuda que nos dona sempre que li demanem.

¡¡NO HI HAN COETS, NO HI HAN COETS !!

Benifaió-Valmontone 20 anys d'agermanament

Gent de Benifaió:

En primer lloc, la Comissió d'Agermanament Benifaió-Valmontone vol agrair a tota la població l'excel·lent acollida que van tindre els nostres germans de Valmontone en la festa del passat mes de març. Una vegada més, hem demostrat la nostra hospitalitat i la capacitat de treball per a preparar la que va ser la gran celebració del 20 aniversari del nostre agermanament amb esta bonica ciutat situada a 40 km de Roma. I es que els anys passen, però afortunadament hi ha coses que no canvien, les nostres dos ciutats evolucionen, es fan grans paralelament, creixem junts de la ma. Hui en dia Valmontone hi ha sabut situar al mapa a Itàlia, gràcies a projectes com la construcció de l'OUTLET FASHION DISTRICT, un gran complex comercial, o a TERRA MAGICA, el que serà el parc d'atraccions MES GRAN D'EUROPA, actualment en construcció, o també a la celebració del CAMPIONAT MUNDIAL PIROMUSICAL "Caput Lucis" que des de fa uns anys té la seu a Valmontone.

Este Agermanament, qualificat un dels millors d'Espanya per la FEMP (Federació de Municipis i Províncies Espanyola), tal i com vam poder comprovar el passat mes de febrer amb la invitació per part del Ministeri de Cultura Espanyol a la jornada dels Agermanaments a Madrid, es patrimoni de tot el poble, sense limitacions ni exclusions. Esperem seguint animant a la gent que encara no hi haja viscut esta magnífica experiència, a viatjar amb nosaltres per a poder conèixer de primera ma una cultura mediterrànea que amaga moltes diferències encara per descobrir. Moltes Gràcies a tots aquells que fan possible cada dia açò.

**La Comissió d'agermanament vos desitja
Bones Festes!!**

comissió
agermanament

Benifaió-Valmontone

amics de la ceràmica

entitats i associacions

Un any més l'Associació d'amics de la ceràmica vos convida a que passeu pel nostre taller per a que conegueu els treballs que fem, un espai per a grans i menuts on gaudireu i aprendreu a treballar amb la ceràmica, a pintar-la i fer socarrats.

Al nostre taller gaudireu d'un ambient agradable, didàctic i distret. Així que vos desitgem unes bones festes patronals.

Associació amics de la ceràmica

U.D.P.

Unió
Democràtica de
Pensionistes

Habitantes de Benifaíó, como Presidente del hogar de Jubilados y Pensionistas, junto con toda la junta directiva, les deseo unas fiestas que sean felices para todos, y en especial a todos los pensionistas y jubilados.

Ahora les explico un breve relato del nacimiento de la asociación. Al amparo de la ley del 1 de abril de 1997 reguladora del derecho de asociación se constituye la asociación provincial de jubilados y pensionistas de Valencia y luego se extendió a Madrid, Zaragoza, Barcelona, Alicante y el resto de España. En ese momento la afiliación en España de pensionistas y jubilados de la U.D.P. es de entre 7 y 8 millones. Esto es la U.D.P. actual y el futuro nuestro es mejorarla mcho más si nos dan la oportunidad.

En cuanto a nuestro pueblo, la asociación se formó en 1977 y en 1991 se construyó este local dedicado a los pensionistas y jubilados siendo alcalde el Sr. Choví. Han pasado 18 años más todos los gobiernos del ayuntamiento apoyaron y mejoraron el hogar como tiene que ser. Esperamos que el futuro sea como siempre y unamos nuestro esfuerzo en seguir mejorando.

Estimados vecinos, es para mí un motivo de satisfacción, dirigirme a vosotros en estas fechas a través de este espacio que me brinda el Ayuntamiento, para felicitaros las fiestas como en estos años anteriores, y en esta ocasión con más satisfacción si cabe por que este año la agrupación local de voluntarios de protección civil hemos cumplido 10 años. Durante este espacio de tiempo hemos pasado por todo tipo de situaciones, desde empezar saliendo con nuestros propios medios y rudimentarios equipos, hasta el día de hoy cuando la agrupación ha ido formándose a través de cursillos públicos y privados en materia de primeros auxilios, extinción de incendios, tráfico, educación vial y conducción de vehículos 4x4. También hemos ido adquiriendo material para el desarrollo de nuestras funciones por parte de las corporaciones locales cuales quieran que fuesen en cada momento, pues siempre han estado a nuestro lado apoyándonos en la medida de sus posibilidades y así como por parte de algunas empresas privadas como **Farmacia Juan Almudéver, Extintores Elvimar** y a D. Vicente de **Talleres Roscos**. Aunque todavía nos falta mucho por hacer, los servicios realizados tanto dentro como fuera de la población son numerosos, quiero dar las gracias a todas las personas que confían en nosotros y que en numerosas ocasiones nos han dado las gracias. Y a las personas que no nos entienden,

protecció
civil

decirles que los servicios de protección civil son voluntarios y altruistas sin percibir salario ni remuneración alguna, por lo que les pediría un poco de respeto y admiración por su parte.

También querría dar las gracias a los voluntarios que a lo largo de este tiempo han formado parte de la agrupación y que por diversas causas, tanto profesionales como personales lo han ido dejando.

Ser voluntario de protección civil comporta sacrificio y abnegación ya que "esperar de aquellos a quienes hayas favorecido será siempre un recuerdo de gratitud".

Desde estas líneas os invito a que si tenéis tiempo libre u os gustaría participar en nuestras actividades no dudéis en poneros en contacto con nosotros (Tfno 619 957 577) para formar parte de este cuerpo de voluntarios que estoy seguro que algo positivo encontrareis.

José Vicente Rosa Clérigues
Jefe de la A.L.V.P.C

Des de (AFABALS) volem agrair a la població de Benifaió el recolzament que ens han donat des que en l'any 2003 ens constituïrem com associació.

Gràcies a la seua ajuda i a la participació d'entitats públiques i privades, hem aconseguït proporcionar una sèrie de serveis a les persones afectades per algun tipus de demència (Alzheimer, demència vascular, demència per cossos de Lewy, demència frontotemporal...) o per altres malalties que produeixen deteriorament cognitiu (Parkinson, accidents vasculars cerebrals, traumatismes craneoencefàlics...), així com per als seus i les seues familiars. Els serveis que actualment estem duent a terme són els següents:

1. Programa d'Atenció a la Família de la persona amb demència o altres tipus de deteriorament cognitiu (Acol·lida de noves famílies, Formació de famílies, Fòrum de familiars)
2. Programa de Valoració Integral de la Persona amb Demència (Servei de valoració nutricional, Servei de valoració neuropsicològica, Servei de valoració de les Activitats de la Vida Diària i de la necessitat d'adaptació de la llar).
3. Programa de Tractament de la persona amb demència (Servei de fisioteràpia per als usuaris i usuàries de La Llimera).
4. Programa Intergeneracional.
5. Programa de voluntariat.
6. Participació en la Xarxa d'Associacions de la Ribera.
7. Programa de pràctiques pera estudiants.

Falta
realitzada
per les
persones
afectades
d'Alzheimer

8. Programa de difusió d'informació sobre la malaltia i l'associació (Pàgina web, Fira de Recursos per a les persones amb demència, Videofòrum, Intervenció en diversos programes radiofònics, Mesa informativa en Benifaió, Almussafes i Sollana) Entre les necessitats més urgents que actualment tenim, es troben el poder oferir un servei de menjador per als nostres usuaris i usuàries del Centre d'Estimulació La Llimera, així com obrir un nou centre, tal vegada en les poblacions d'Almussafes i/o de Sollana, per a usuaris/es que estan en una fase més primerenca de la malaltia.
Bones festes 2008.

Paz Grau Arcís

Coordinadora i Neuropsicòloga d'AFABALS

Un any més les festes de Benifaió arriben amb el sò de les dolçaines al carrer. Açò hui pot semblar molt corrent, si bé en els seus orígens la dolçaina va pertànyer més a l'ambient cortesà o cult que al popular. Al segle XV, a les festes fastuoses als palaus, era imprescindible el sò dolç d'este instrument en clau de sol. Així, el mot dolçaina naix de la combinació de dos mots, - dolç i - aina, es a dir instrument o eina dolça. No es coneix amb certesa com la dolçaina passà de ser un intrument cortesà a esdevenir popular, apareguent en quasi totes les festes i en multituds de casaments (molts més abans que ara). En els temps que corren, on la televisió, Internet i tal vegada la premsa escrita ens anuncien tota classe d'actes, s'ha perdut un poc el sentit que la dolçaina tenia com a anunciadora de les festes. Era costum als pobles que la vespra de festes es feren cercaviles alhora que, a la plaça Major, es tiraven trons. La gent rebia l'avis de festa per al dia següent, de la mateixa forma que les despertades ens avisen que un nou dia de festa acaba de començar. En tots els actes on participen les dolçaines estes sempre van davant, tant en processons, com passacarrers, seguint esta tradició i funció exercida, on les melodies ens avisen i criden a la festa.

Són molt poques les partitures que s'han arribat a conservar d'esta etapa culta de la dolçaina, si bé en estos moments, el resorgir de concursos de composició, estant fent que este instrument s'utilitze tant en musica de concert, com en rock, jazz, etc... Sense cap dubte, el descobriment de la dol-

la
colpicanya

çaina a nivell popular a fet que molts joves s'apunten a les escoles de dolçainers i tabaleters d'arreu del país, assegurant la continuïtat de l'instrument. El nostre poble també creix en alumnat, majoritàriament Jove. Des d'ací també ens alegrem de la creació de l'Escola de dolçaina al poble veí d'Almussafes als que desitgem sort i els oferim qualsevol col·laboració.

Este any, la Colpicanya ha participat en passacarrers de festes, processons per diversos pobles de la Ribera, correfocs, casaments -tant civils com religiosos-, despertades, actes benèfics, Falles, actes de Setmana Santa, jubilacions de treballadors (actes per cert molt divertits) i hem participat junt amb una colla de grans músics de pobles veïns en la que per a nosaltres és més que una festa, un gran patrimoni local i social, la festa que major nombre de gent i de participació acull. Ens referim a les festes de Sant Antoni del Porquet. Qui vulga aprendre dolçaina o tabal -> Casa Cultura Enric Valor, dissabtes de 10 a 14 h. Escola de dolçaina municipal.

Qui vulga contactar amb la Colpicanya -> 622 13 10 16 -

Joan Camps

som i estem

Associació de
persones amb
discapacitat

entitats i associacions

SOM I ESTEM

som una
Associació
sense ànim de
lucre que sor-
geix l'any 2005
a conseqüència
de la demanda
d'un grup de
famílies i amics

de Benifaió i d'altres localitats del voltant afectats
directa o indirectament per algun tipus de disca-
pacitat física, psíquica o sensorial amb la inquietud
de satisfer les necessitats d'oci i temps lliure
d'aquest col·lectiu mitjançant activitats dutes a
terme fora de l'entorn habitual de la persona. Tot
allò amb l'objectiu de contrarestar la tendència a
l'aïllament social i la dependència de les perso-
nes amb discapacitat, per tal d'eleva el seu nivell
d'integració social en la comunitat.

Els Nostres objectius:

- Prevenir l'aïllament social i afavorir la integra-
ció.
- Desenvolupar l'autonomia d'aquestes persones.

- Afavorir la comu-
nicació i socialitza-
ció.

- Proporcionar
recolçament, infor-
mació i orientació.

- Oferir activitats
d'oci i temps lliure.

- Potenciar la coo-
peració i solidaritat

ciudadana.

Que fem?

-Activitats i tallers de manualitats, per desenvolupar destreses manuals.

-Excursions i escurcions mensuals.

-Activitats i tallers en Nadal, Falles i Pasqua.

-Facilitar informació i formació al pares i mares.

-Mantindre contacte freqüent amb altres institu-
cions per a l'intercanvi d'experiències.

-Campanyes de sensibilització.

Si vols participar, no ho dubtes,
posat en contacte amb nosaltres!!!

Desde estas líneas, una asociación joven, de "ciudadanos mayores", la asociación CIMA de Benifaió, saluda a todos los ciudadanos de nuestra población.

CIMA es una asociación de mayores y no tan mayores, ya que pueden pertenecer a ella todos los ciudadanos a partir de los 55 años, estén o no jubilados, aunque los fines primordiales están pensados para estos últimos. En resumen, estos fines según nuestros estatutos son: Mejorar la calidad de vida de nuestros asociados, influyendo, si es necesario en la mejora de la legislación aplicable, sirviendo de cauce de expresión de las aspiraciones de los miembros; fomentar las expresiones culturales, artísticas, etc. de los mismos; La conservación del medio ambiente, costumbres y patrimonio cultural de la población. También pretendemos que nuestros asociados tengan los servicios personales adecuados a nuestra edad. En fin, facilitar la vida de nuestros mayores.

Nuestra asociación ha nacido integrada en la Federación de Asociaciones de Ciudadanos Mayores de la Comunidad Valenciana "CIMA" creada en el año 2002, el mismo año de la aprobación de la nueva Ley Orgánica reguladora del Derecho de

CIMA

Asociación de
Ciudadanos Mayores
de Benifaió

Asociación, por la que nos regimos todas las asociaciones ciudadanas.

Esta federación, según se indica en su página www.ciudadanosmayores.org es miembro del Consejo de Mayores de la Comunidad Valenciana, es entidad colaboradora con la Fundación Reina Sofía contra la violencia, es miembro de la Plataforma Valenciana de Entidades de Voluntariado Social y está presente en cada una de las comarcas de la Comunidad Valenciana.

CIMA Benifaió agradece vuestra cordial acogida a todos los que nos habéis apoyado y ya pertenecéis a ella y abre sus puertas a todos los que libremente queráis incorporaros.

Afectuosamente:

José Doria Satorres, Presidente.

Un any més volem saludar a tots els veïns i veïnes de Benifaló. Des del Club de Frontenis hem d'agrair l'acollida tan bona que han tingut els diferents esdeveniments organitzats conjuntament amb la Regidoria d'Esports durant la temporada pasada. Tot amb l'objectiu de donar vida a la remodelada pista de frontenis, que com ja comentaven l'any passat ha passat a convertir-se en una de les millors de la Comunitat Valenciana.

Hem vist desfilir per la nostra pista a les estrelles més importants d'aquest esport a nivell nacional en un dels oberts amb més qualitat i rivalitat dels últims anys en Espanya.

També hem gaudit del nostre moment de glòria al aconseguir guanyar la Copa de Frontenis de la Mancomunitat de la Ribera front a un equip

important com és l'Alzira.

Enguany ha sigut un bon any esportivament parlant, ja que s'ha aconseguit la millor classificació dels últims anys en la lliga provincial, sense oblidar-se del tercer lloc aconseguit en la lliga comarcal.

Un altre punt molt important ha sigut la creació de l'Escola Municipal de Frontenis que ha vist com ha anat creixent el numero de xiquets interessats en jugar i gaudir d'aquest esport. Sense dubte, la relació de l'Escola amb el Club ha de

suposar la consolidació del nostre esport en el poble i per suport, la garantia de continuïtat a nivell competitiu.

Cal ressaltar la gran quantitat de peticions de gent aficionada del poble per a poder participar en les activitats del Club. Actualment estem estudiant algun mecanisme que ens permeta satisfer estes peticions.

Finalment volem aprofitar per a convidar a tots els veïns del poble a apuntar-se i participar en el tradicional Torneig de Festes que tindrà lloc aquest mes d'Agost.

Una salutació i bones festes!

Abelardo Castelló
President del Club Frontenis Benifaló

El Club Deportivo Petanca Benifaió tiene el placer de dedicar unas palabras en el libro de fiestas patronales de Benifaió, y empezaremos añadiendo que este año 2008 con el trabajo de la junta directiva y del Ayuntamiento se ha organizado ni más ni menos que nuestro II Torneo de Petanca Ciudad de Benifaió. La organización de este torneo

fue todo un éxito con Francisco Iborra, Rafa Carmona, Vicente Ballester, Manuel Ruiz etc, que colaboraron en la organización del torneo, también destacar el gran esfuerzo que han realizado los patrocinadores que nos han apoyado en la realización del torneo.

El nivel de petanca provincial se demostró sobre los terrenos de juego, se disputaron dos torneos el Ciudad de Benifaió y la Copa Alcaldesa. En la categoría Sénior ganó el Club Petanca Alzira y subcampeón fue el Club Petanca Sueca. En la Copa Alcaldesa el ganador fue el Club Petanca San Onofre (Quart de Poblet) y el finalista fue el Club Petanca Bona-Bola de Paiporta. En la categoría féminas cabe destacar las victorias del Club Petanca Benifaió en ambas categorías del torneo con las tripletas formadas por Isabel Pérez, Manuela Barrull y Mª José Huertas, ganadoras del Ciudad Benifaió y también Mª Angeles Campos, Dolores Pérez y Salvadora Bernabéu ganadoras de la Copa Alcaldesa. Cabe destacar la ilusión con la que se trabajó para que el torneo fuera posible por parte de la organización, la entrega de camisetas y gorras con el recuerdo del torneo en la inauguración del mismo y la entrega de trofeos con la representación del Ayuntamiento fueron memorables. En fin esto hace grande un deporte minoritario en nuestro país pero muy competitivo en el ámbito mundial, codeándose en los campeonatos del mundo con países como Francia gran campeona, Túnez, Bélgica, etc.

Este año seguiremos trabajando para que nuestro club alcance una armonía deportiva y una calidad de jugadores en el ámbito nacional.

Cabe destacar que nuestro club ya ha jugado campeonatos autonómicos

para clasificación en los campeonatos de España destacando la tripleta de sénior formada por Raúl Carmona, Francisco Aguayo y Manuel Ruiz. También nuestras féminas con la tripleta formada por Isabel Pérez, Manuela Barrull, Mª José Huertas y Mª Angeles Campos; es decir, que continuamos a un alto nivel en la Comunidad Valenciana de Petanca, participando además en las 16 Horas Nocturnas de Paterna, en Elche, etc...

A nivel local también hacemos muchas competiciones deportivas como las 14 Horas Nocturnas, campeonatos de liga de federación, campeonatos de fiestas patronales y navideñas etc...con la intención de acercar este deporte a nuestro pueblo, un mundo por descubrir.

Cabe destacar la gran colaboración que recibimos de nuestro Ayuntamiento y en especial de la Concejalía de Deportes que gracias al apoyo que tenemos podemos disfrutar al organizar campeonatos importantes. También nos apoyan en nuestras instalaciones municipales con pistas de petanca desmontables para poder acceder a todas las partes y terrenos de Benifaió, material deportivo y también unas instalaciones de iluminación adecuadas para celebrar torneos nocturnos, agradecer así todo el apoyo y la inversión en este deporte.

Sin nada más que decir se despide la junta directiva del club que os invita a pasar una feliz fiesta patronal y disfrutar de nuestro deporte.

LA JUNTA DIRECTIVA

Buenas fiestas benifaïoneros. Desde el C.D. Benifaïó esperamos que sean unos días de fiesta de convi-

veniencia y de actividad que lleven a participar en cuantos actos disponen las diferentes asociaciones y el Ayuntamiento para nuestro disfrute.

Nosotros a lo nuestro, que es invitarles al partido de fiestas y a contarles que nos ha deparado la temporada 2007/2008.

Debemos de empezar por el equipo infantil de fútbol sala en su debut en la categoría, todos de 1er año y en competición con equipos más cuajados físicamente y con la experiencia que da el militar en la categoría una segunda temporada. Con todo ello, el tesón y fundamentalmente la afición les han llevado a realizar una buena temporada en liga y en copa. Este año y debido a la plantilla que en fútbol sala es menor que en la misma categoría en fútbol, no han podido competir en el Benifutur y así y todo continúan con ilusión. Sin duda es un equipo que en la próxima temporada tendrá muchas cosas que decir.

Si pasamos al fútbol base, podemos hacer una valoración positiva en fútbol siete. No ha sido un año de consecución de campeonatos pero sí un año donde se ha intensificado el trabajo de la base que llevará indudablemente a resultados importantes. A señalar el grupo en que se encuadró al Alevin "A", donde se encontraban los equipos más fuertes del centro-sur de la Comunidad Valenciana, quedando estos cuartos en las dos fases en que se dividió la competición.

Si pasamos a las categorías de fútbol 11, la suerte ha sido dispar. Desde el infantil que con una gran mayoría de jugadores de 1er año ha realizado una extraordinaria campaña en la categoría de 1ª regional, a el cadete, equipo referente de la escuela, que con una limitación importante de efectivos, con jugadores de 1er año en su gran mayoría, en una nueva categoría superior, han sufrido y luchado para intentar el reto de mantener la 1ª Regional, sin la suerte de cumplir el objetivo.

No obstante, hay que poner de manifiesto, que ha sido un equipo que ha sabido competir, mantener la dignidad y la lucha, a pesar de las adversidades, comporta-

miento no siempre fácil en esas edades. Creo que todos debemos felicitar a ese grupo de chavales, para que tomen con nuevos bríos en nueva temporada, con el reto de volver a ascender.

En cuanto al juvenil, equipo con magníficos mimbres, lamentablemente no ha podido alcanzar el objetivo del ascenso a pesar de haberlo rozado. Pero de positivo podemos extraer la cantidad de jugadores que ascienden con una formación importante, gracias al trabajo de sus técnicos. Bien, en cuanto a los mayores de la casa, que decir, temporada de debut del amateur "B", etapa final de formación de los jugadores jóvenes, con una campaña que ha respondido a las expectativas. En este sentido, la directiva está convencida que hay que seguir potenciando el equipo como formativo y último escalón antes de subir al amateur "A".

Bien nuestro equipo de referencia continúa militando en Regional Preferente un año más, y van tres seguidos. Vamos a continuar con jugadores de Benifaïó, a subir jugadores del amateur "B" e incluso si es necesario juveniles. Vamos a continuar con la política que nos marcamos ya hace muchos años, y a continuar potenciando la cantera, aunque no solo de jugadores, sino de técnicos, pues continuamos apostando por técnicos de Benifaïó y formados en el Benifaïó como jugadores.

Como club tenemos la voluntad de seguir creciendo, de continuar contando con la figura de Director deportivo de la escuela y de intentar potenciar aspectos que desde la dirección deportiva se nos ha remontado.

Punto y aparte merece el Benifutur, trofeo que ha cumplido su 9ª edición, con un nuevo éxito de participación y de organización, como siempre el trabajo del equipo ha sido magnífico.

Hay que destacar la consecución del Trofeo en su 9ª edición en categoría Alevin, el equipo "A" de este club. A pesar de encontrarse con equipos de entidad, la experiencia de haber competido durante el año con equipos de gran calidad, les ha permitido en momentos difíciles mantener la calma y la calidad para alzarse con el Trofeo. Ya estamos trabajando para la 10ª edición del trofeo, edición en la que tanto el club como el Ayuntamiento depositan mucha ilusión. Hay que aprovechar una efeméride como es el 1er lustro, para darle el impulso que nos permita no solo consolidar, sino darle el último toque de nivel, y que permita a los integrantes del club y a los vecinos sentirse orgullosos de lo que se organiza en su club y en su pueblo.

Des del Motoclub Tramusser Benifaió aprofitem este espai per desitjar a tot el poble unes bones festes patronals 2008 i a que s'animeu a practicar el motociclisme i a participar en les diferents concentracions que organitzem. Bones festes

motoclub
tramusser
Benifaió

El Club Triesport La Ribera, amb el patrocini de l'empresa Marco Sansano SL i l'Ajuntament de Benifaió, ha celebrat enguany la IX Duatló de Benifaió. Un repte esportiu i organitzat per als membres d'este club que com amfitrions van rebre vora 250 duatletes. La prova, puntuable per a la Copa Federació i per a la lliga de clubs, va ser un èxit encara que la pluja no va permetre participar a les categories inferiors.

El benifaioner Josep Alepuz, va aconseguir posicionar-se en un segon lloc en la classificació general i primer, en la local. També hi participaren tres membres més del club: Daniel Calatayud, Juan Salvador Alos i José Emilio García. Alepuz, a més, esta temporada ha pogut competir amb la selecció valenciana al Campionat d'Espanya per autonomies. Al voltant de setanta persones formen part d'este club i entrenen a diari (naden, fan bici i corren) per millorar en cada prova en què participen la seua puntuació. Al 2008, l'equip femení ha aconseguit un primer lloc al XII Triatló Ciutat València i el masculí al IV Duatló d'Onil. Triesport la Ribera ha participat en proves com la IX Triatló de Cullera, aconseguint la classificació per al campionat d'Espanya de varis dels seus membres. Fuente Alamo, Sueca o en les Duatlons de Petrer, Crevillent i Picassent entre d'altres.

Els membres d'este club practiquen distintes modalitats de triatló. Des de l'es-

print que consistix en nadar 750 metres, recórrer 20 quilòmetres en bici

i córrer 5 quilòmetres fins una de les proves més dures d'este esport: l'ironman que consistix en nadar

3.800 metres, recórrer 180 quilòmetres en bici i 42 a peu. Pauls, Roser, Jordi, José Ramón i Salva Botella faran esta prova enguany a Zurich (Suïssa) i José Valvuenca i Ricardo aniran a Niza (França).

Futura Escola de Triatló a Benifaió per la nova temporada, el club prendrà un nou repte junt a l'Ajuntament de Benifaió: la creació d'una Escola de Triatló per fomentar este esport entre els més xicotets. A més continuarà col·laborant en l'organització d'activitats com la Volta a Peu en festes o la recentment estrenada Mitja Marató de Benifaió. Com a club, Triesport la Ribera convida als veïns i veïnes a participar també en l'Aquatló i en les 12 hores de piscina que el club ha preparat per donar a conèixer i fer partícips d'este esport a tots els que hi tinguen curiositat. (Més informació al telèfon 697 36 74 75).

Des del Club Triesport la Ribera, BONES FESTES a tots els veïns i veïnes i felicitat maternal a les nostres companyes triatletes, Amparo i Claudia.

club
triesport
la ribera

El Club Ciclista Benifaïó vol reconèixer el gran treball que ha fet per la nostra entitat el nostre volgut company, amic i vicepresident **Vicente Romay Tomás**, que ens va deixar el passat mes de juliol practicant el seu esport preferit. Des d'estes pàgines volem recordar la figura esportiva d'un amant del ciclisme, d'un gran amic que ha deixat un enorme buit entre tots els que els coneixíem.

Per a qualsevol projecte Vicent sempre estava a punt, manant, treballant baix una perfecció inigualable i animant sempre als joves valors del ciclisme.

Ara, allà dalt continuaràs Vicent practicant el teu esport. Sempre et recordarem.

El Club "Alas" Benifaïó vol donar a conèixer els resultats des diferents campionats que organitzen:

Concurs de Nadal:

- 1-Vicente Rovira
- 2-Mario Vidal i Vicent Mari

3-Antonio Soriano

Lliga:

- 1-José Franco
- 2-Julio Duart
- 3-Antonio Cuco

Concurs Fallero:

- 1-Julio Duart
- 2-Vicente Pastor

3-Enrique Maiques

Concurs Locals:

- 1-José Ferrer
- 2-Julio Duart
- 3-José Enrique Sanz

Concurs Jovens:

- 1-Enrique Maiques
 - 2-Jaime Artal
 - 3-Antonio Soriano
- Desitgem a tot el poble unes bones festes.

C.B. Benifaió any 2000

C.B. Benifaió any 2007

C.B. Benifaió any 2001

C.B. Benifaió any 2005

Ha terminado la campaña 2007-08, es nuestra octava liga. Hemos realizado una aceptable campaña quedando en la parte alta de la clasificación (El año anterior fuimos subcampeones de Grupo).

La competición de veteranos está organizada en varios grupos, distribuidos por proximidad geográfica. Afortunadamente, y siguiendo la tónica actual, gran parte de los equipos ya disponen de unas instalaciones deportivas con terrenos de

césped artificial. Generalmente se disputan los encuentros los sábados por la tarde.

Con este escrito quisiera invitar a todo aquel que cumpla los requisitos necesarios para incorporarse. Se precisa tener 30 o más años, afición al fútbol y compromiso para competir.

Os deseo unas felices fiestas.

Javier Hernández Zaragoza
Presidente Veteranos C.B. Benifaió

veteranos
C.B.
Benifaió

Salutacions a tots els Benifaioners i Benifaioneres.

Be, doncs ja ha passat un altre any, i el club segueix creixent i creixent, aquest any hem ampliat els nostres equips, amb la creació de l'equip de xiques, i un altre baby-bàsquet, que són els més menuts. Açò demostra el treball ben fet.

Any a any va creixent el nombre de jugadors, en aquesta ja erem 105, que no són pocs, i que no pare.

Aquest any, els nostres equips, han tingut unes meravelloses actuacions en les seves respectives lligues.

Però el més important de tot no són els resultats, sinó que dia a dia el nombre de jugadors creix, i que aquests resultats no són més que el reflexe del treball, que jugadors i entrenadors, realitzen durant tota la temporada.

Sobretot, ressaltar la tasca d'aquests últims, els entrenadors, de qui ningú sol parlar, i quan ho fa es per queixar-se, sense saber la difícil tasca que fan, en lloc d'agrar la seua dedicació, el seu entusiasme, la seua professionalitat, i el que és més important, la il·lusió que posen per fer bé el seu treball, això no es paga en diners, des d'ací animar-vos a tots a què continueu fent la vostra tasca tal i com veniu fent-la, enhorabona a tots pel vostre treball!!! La trajectòria ascendent del club no demostra altra cosa

que les ganes de treballar que té la gent que està involucrada amb aquest esport, com són els xiquets, les xiquetes, els pares, les mares, els avis, etc. I que sense tota aquesta gent el bàsquet a Benifaïó no seria res. Seguiu així!

Aquesta temporada ja hem tingut equip de xiquetes!!! I l'any que ve en tindrem ja dos!! Què vol dir açò?? Què el bàsquet no és tant sols cosa d'homes, vosaltres, les xiquetes, també podeu jugar, i des d'ací vos anime a totes que veniu i proveu, de segur que vos agradarà.

Bé, pel que respecta a mi, agrair a tots els jugadors, mares, pares, entrenadors, delegats, patrocinadors, i com no, a l'Excm. Ajuntament de Benifaïó, la seva col·laboració, ja que tots vosaltres feu possible aquest club.

I per a finalitzar, dir-vos que per la temporada vinent volem seguir creixent, i comptar amb tu, així que ja saps, si t'agrada l'esport i en concret el bàsquet, no ho dubtes, vine a jugar amb nosaltres, t'esperem!

Ja tant sols hem cal desitjar-vos unes Bones Festes a tots els Benifaioners i Benifaioneres!!

El President

Concurs Portada llibre de festes 2009

Participants: Qualsevol veï de Benifaïó

Tema: Festes Patronals de Benifaïó

Característiques tècniques:

- una única fotografia o una composició d'imatges
- fotografia en posició horitzontal
- format (màxim 21x24 cm.)
- tècnica lliure
- propostes a color o blanc i negre

Premis: 1er premi 300 euros
2º premi 200 euros
3er premi 100 euros

Presentació i Admissió:

Els treballs es presentaran en el Registre General de l'Ajuntament de Benifaïó (2ª planta) del 2 de març fins el 5 de juny de 2009 en dies hàbils de 10:30 h a 14:00 h. L'Ajuntament facilitarà els dos sobres de presentació, un per a entregar la documentació general de l'autor amb dades i declaració signada de presentar un treball fins ara no publicat, i un segon sobre on s'inclourà l'obra fotogràfica a presentar ajustant-se a les característiques tècniques indicades.

El Jurat estarà format per: Sra. Alcaldessa-Presidenta o Regidor en que delegue, els membres de la Comissió Informativa de festes, el Director del Gabinet de Comunicació de l'Ajuntament de Benifaïó i un professional de disseny gràfic designat per l'alcaldia.

L'original guanyador passarà a ser propietat de l'Ajuntament de Benifaïó que constituirà la portada del Llibre de festes 2009 i podrà fer l'ús que estime oportú per a la publicitat citant l'autor de l'obra.

Tots els treballs presentats seran exposats al Centre Cultural Enric Valor entre els mesos de setembre i octubre. Acabada la mostra els treballs presentats (excepte el 1er premi) podran ser retirats pels seus autors.

clínica beltrán

centre d'odontologia
integrada i estètica dental

• Dr. Miguel Beltrán
nº col. 1.770

• c/. major, 8 • 46450 benifaió • tel. 96 178 18 34

tu sonrisa
más blanca
en..

www.clinicabeltran.com

Gomezmadrid®
soluciones metálicas

- Aceros inoxidables
- Acero Carbono
- Aluminio

Avda. Jaime I, s/n. • 46450 BENIFAYÓ
Tel: 96 178 17 75 Fax: 96 179 46 30
E-mail: gomezmadrid@gomezmadrid.com
www.gomezmadrid.com

ROQUETTE

Laisa España, S.A.

Les desea unas felices fiestas patronales 2008

ROQUETTE LAISA ESPAÑA. S.A.
Avd. Jaime I, s/n
46450 Benifaió

Ajuntament de Benifaió

